Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA 2005. X. évfolyam, 3. szám. Május–június

Örömünk oka
Egy német pap a német pápáról (2. o.)

A lélek csendje
Líceumosok lelkigyakorlatai (4. o.)

Aki ide bekerült, az már győzött
Az Egyházmegyei Hittanverseny döntője (5. o.)

Egy csodálatos gyógyulás
Karizmatikus lelkigyakorlatok Kárpátalján (6. o.)

Kérdések és válaszok
Benei és dédai fiatalok találkozója (7. o.)

Pályázat mindenkinek!
A katolikus egyház élete 1944-1990 között (7. o.)

„Haza sem akartunk menni"
A csapi hittanosok lelkigyakorlata (8-9. o.)

HABEMUS PAPAM!
XVI. Benedek pápáról (10-16. o.)

A bűn – a Szeretet visszautasítása
Kinga nővér gondolatai (25. o.)

A haragra való képesség eredete
Isten válasza az igazságtalanságra és a bűnre. (26. o.)

„Igazunkat adjuk a házastársunkért"
Főleg Feleségeknek (27. o.)

A szépség fogja megmenteni a világot.
II. János Pál pápa a művészet hivatásáról (28-29. o.)

Habemus papam!

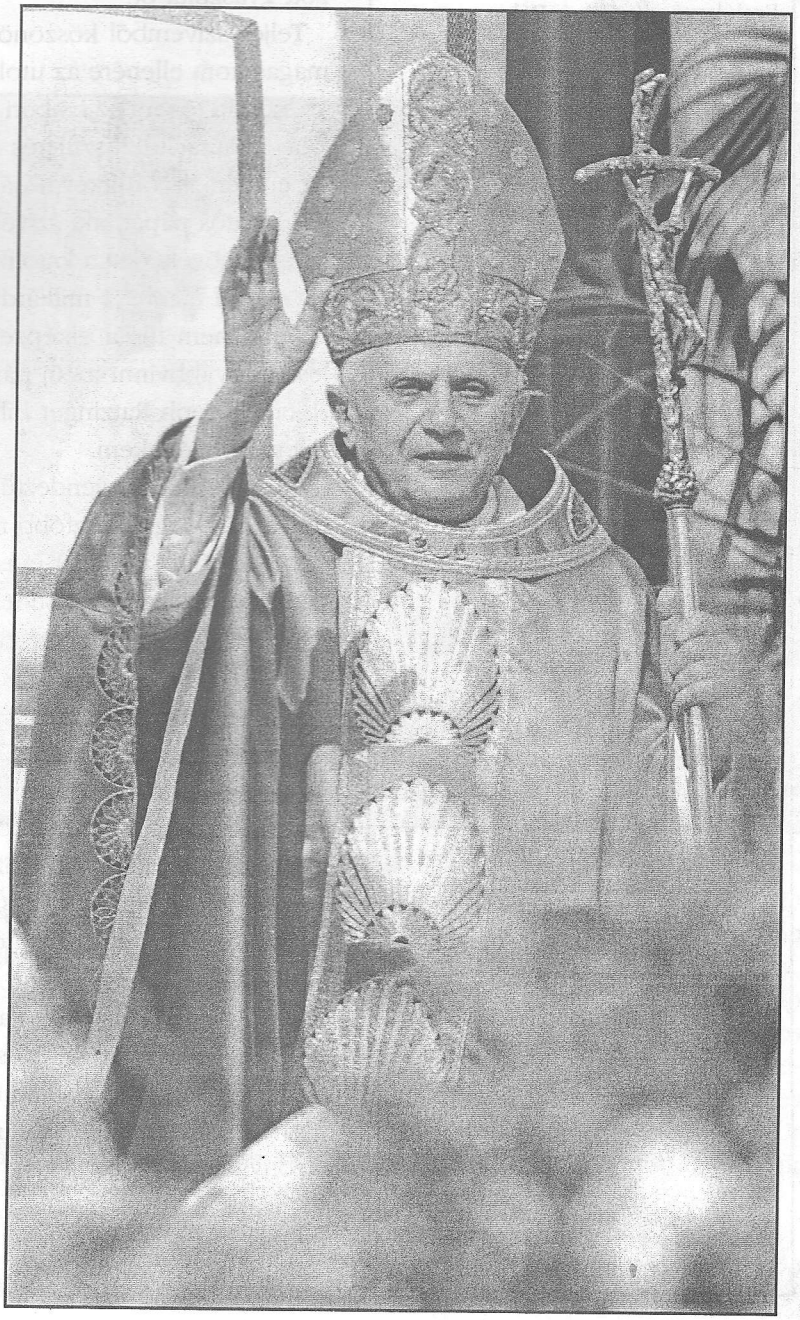

A TARTALOMBÓL:

Örömünk oka . . . . . .2. o.
Köszöntjük a pápát! . . . . . .3. o.
Líceumi lelkigyakorlatok . . .4. o.
Az Egyházmegyei
Hittanverseny döntője . . . . .5. o.
Margaritha nővér
lelkigyakorlata Técsőn . . . . .6. o.
Fiatalok találkozója Benében 7. o.
Pályázat mindenkinek. . . . .7. o.
A mi lelkigyakorlatunk . . .8-9. o.
A feltámadási jelkép
Kárpátalján . . . . . 9. o.
Habemus papam! . . . . .10-16. o.
Péter utóda . . . . . .17. o.
Gyászmise Munkácson . . . .18. o.
Emlékezés II. János Pál
pápára . . . . . .19. o.
Hírek, felhívások . . . . .20-21. o.
Szentháromság, Úrnapja . . .22. o.
Májusi szentek . . . . . .23. o.
Életige, május . . . . . .24. o.
Kinga nővér gondolatai . . .25. o.
A haragra való képesség . .26. o.
Főleg Feleségeknek . . . . . .27. o.
II. János Pál a művészet
hivatásáról . . . . . .28-29. o.
Mese . . . . . .30. o.
Rejtvények . . . . . .31. o.
Humor . . . . . .32. o.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő), Cserbánics Adrienn, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 5.
Tel./fax: 8231-31921
E-mail: sajto@mrke.mk.uz.ua

Engedélyszám:
3т 199

Készült:
Roman Povch nyomdájában, Ungváron

Örömünk oka

Az elmúlt napokban sokan gratuláltak nekem az új pápához, XVI. Benedekhez. Kérdésemre, hogy miért éppen nekem gratulálnak, azt felelték: azért, mert ő is német.

Természetesen, mint német, örülök neki, hogy a bíborosi kollégium Joseph Ratzinger bíborost választotta az egyház fejévé. De német származása örömöm igazi okát tekintve nem jelent túl sokat.

Még egyszer szeretnék az elhunyt pápára, II. János Pálra visszatekinteni. Halálának órája az igazság órája lett ennek az igaz férfinak a számára. Élete valóban Isten dicsőségére és az egyház becsületére vált. Szinte az egész emberiség megérezte ezt, többszörösen is, miközben könnyek között gyászolta őt.

Teljes szívemből köszönöm II. János Pálnak, hogy súlyos betegsége és magas kora ellenére az utolsó pillanatig hordozta a péteri hivatalt. Főpapi szolgálata főként az emberi élet védelméről és méltóságáról szólt, a fogantatás pillanatától a születés előtt egészen az utolsó pillanatig, amikor Isten az embert az örökkévalóságba hívja. Éppen a fiatalok sokasága tisztelte ezt az idős pápát, aki szívében mindig fiatal maradt. Éppen az ő pápasága alatt növekedett a katolikus egyház az 1978-ban számlált több mint 700 ezer főről mára 1,1 milliárd fő fölé – a legnagyobb közösséggé a Földön.

Senki nem tudta elképzelni, ki követhetné őt a pápai trónon. „Képes lesz-e továbbvinni az új pápa II. János Pál nagy karizmáját?" – kérdezték sokan. Joseph Ratzinger bíboros megválasztása hatalmas meglepetés volt – legalábbis nekem.

Ujjongtunk és örvendeztünk. Éppen Ratzinger bíboros volt az, aki az elhunyt pápa egyik legfőbb munkatársa volt az egyház minden fontos kérdésében több mint 20 éven keresztül. Ő tovább fogja vinni az elhunyt pápa művét. Ez örömömnek az első oka.

Meg vagyok győződve azonban arról is, hogy XVI. Benedek pápának megvan az ereje és a lelki-szellemi képessége ahhoz, hogy az egyház számára új szempontokat jelöljön ki, hogy meg tudjon felelni a 21. század kihívásainak, és hogy a világnak a hitből merítve adjon választ.

Az új pápa megválasztása nagy örömöt és ujjongást váltott ki az egész világban. És újra zarándokok tömegei áramlanak Rómába, hogy az új pápával találkozzanak és karizmáját megtapasztalják.

Ezért az az érzésem, hogy az Úr az Ő egyházát különösképpen meg akarja örvendeztetni és bátorítani akarja, úgy, mint az apostolokat, akiket Ő vezetett a Tábor-hegyre, hogy kinyilvánítsa nekik az Ő mennyei dicsőségét. Az egyház ezekben az időkben megmutatja a világnak valódi szépségét és lenyűgözi az egész földkerekséget. Valószínű, hogy az egyház előtt még nagy feladatok állnak, talán nehéz idők is, melyekben a papoknak és a híveknek a hit hirdetése és a hitről való tanúságtétel által még bizonyítaniuk kell.

P. Burkhard Nogga, schönborni plébános
Német nyelvről fordította: Pápai Zsuzsanna

Habemus papam!
Van pápánk!

Joseph Ratzinger bíboros, aki a XVI. Benedek nevet vette fel.

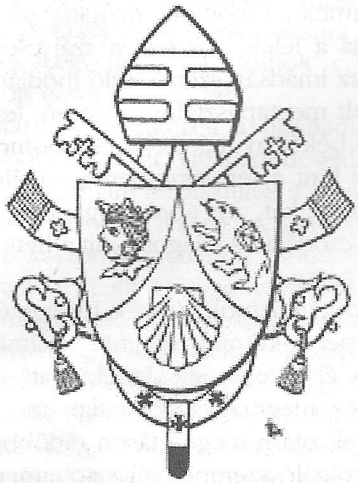

COOPERATORES VERITATIS

XVI. BENEDEK PÁPA JELMONDATA:

Cooperatores veritatis – Az igazság munkatársai, más fordítások szerint segítőtársai.

Az idézet János apostol harmadik leveléből származik. Azt akarja kifejezésre juttatni, hogy a püspök munkatárs egy olyan egészben, amely túlnő rajta. A többi püspökkel együtt hordozza azt, de eközben őt magát is hordozza az igazság. Így egyfelől kifejezésre jut a püspökség szolgálati jellege, másfelől az Evangélium igazságának megkérdőjelezhetetlen és feladhatatlan igénye, amelyre a püspök szolgálata által köteleződik el.

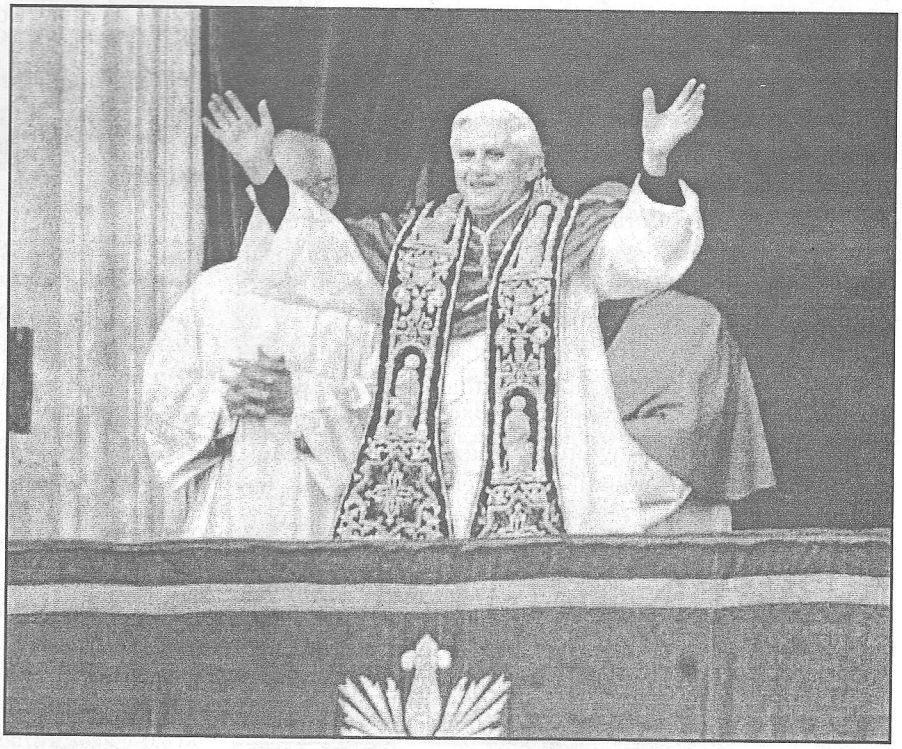

Nagy szeretettel üdvözöljük mi, kárpátaljai katolikusok is a most megválasztott új pápát, XVI. Benedeket, Ratzinger bíborost, a Hittani Kongregáció eddigi vezetőjét. Már a temetési szertartás alatt és a beszéd hallatán sokan sejtettük, hogy őt fogja az Úr kijelölni a boldog emlékű II. János Pál utódjául. Ilyen csodálatosan gyors és egyöntetű szavazás is régen lehetett: egy nap alatt a bíborosok döntő többsége őt választotta Szent Péter utódául! Biztos vagyok benne, hogy a Szentlélek és a bíborosok nem tévedtek: XVI. Benedek biztos kézzel fogja tovább vezetni Szent Péter hajóját a sokféle veszélyes zátony között a biztonságos kikötő felé. Imádkozzunk őérette, adjon az Úr neki sok-sok erőt, egészséget, bölcsességet, türelmet és kitartást az elvállalt nehéz, de rendkívül fontos szolgálatához!

Majnek Antal püspök

(Összeállításunk a 10-16. oldalon)

A lélek csendje

Líceumi lelkigyakorlatok

Az előző félévhez hasonlóan a II. szemeszterben is 4-4 napos lelkigyakorlatot rendeztek a Munkácsi Szent István Líceum diákjai számára. Ezen alkalmakkor a szemlélődő imádság szépségét ízlelhették meg a diákok. Az ő nevükben köszönetet mondunk a Keresztény Közéleti Akadémia Alapítványnak, melynek anyagi támogatása lehetővé tette a lelkigyakorlat-sorozat megrendezését ebben a tanévben, valamint a főszervezőnek, Babály András hitoktató atyának és a kisegítőknek: Kiss Katalinnak, Megyesi Lászlónak, Hódi Miklósnak és Török Dénesnek. Hálásak vagyunk a szinyáki lelkigyakorlatos ház vezetőinek és az ungvári Szent Gellért Kollégium domonkos nővéreinek a szíves vendéglátásért és készségükért!

Nekünk, a Munkácsi Szent István Líceum végzős diákjainak rendkívüli élményben volt részünk a Szinyákon eltöltött lelkigyakorlaton február 3. és 6. között. Az újonnan épült szép és tágas lelkigyakorlatos ház, a csodálatos környezet és természetesen a nem mindennapi programok szavatolták számunkra a lelki megújulást és a fizikai pihenést. Ez azért is fontos, mert talán utoljára voltunk így együtt.

Nekem személy szerint rendkívül sokat jelentettek az együttlét folyamán a szemlélődő imák. Nagyon tanulságosnak tartom az Istennel való beszélgetésnek ezt a módját, mivel teljes csöndben jobban elmélyültem az Ige mondanivalójában. Gondolatainkat, érzéseinket kiscsoportos beszélgetésekben oszthattuk meg egymással. Egészen őszinte, kötetlen beszélgetések bontakoztak ki, melyek mindannyiunk számára sokat jelentettek.

Természetesen ezenkívül is rengeteg érdekes és tartalmas eseménye volt ennek a hétvégének, melyeket itt csak nagy vonalakban írhatok le: imagináció, bibliodráma, közös misék stb. Azt hiszem, ez a lelkigyakorlat mindenkinek szép emlék és lelki élmény marad, méltó mozzanata a sajnos már nemsokára elkövetkező búcsúzásnak.

Darcsi Tamás, III. évf.

A négynapos lelkigyakorlatunk – melyet az Ungvári Szent Gellért Kollégiumban töltöttünk március 31. és április 3. között – célja a lélek, a szem, a száj csendjének a megtanulása, az imádság szemlélődő módjának megízlelése. Furcsa volt megtapasztalni a hosszú, teljes csendet, a nyugtató és békét nyújtó erejét. Számomra a legjobb az volt, mikor kint a természetben szemlélődtünk. Figyeltem a madarakat, az apró bogarakat, az egész, Isten teremtette csodálatos világot: amit a hétköznapokban alig veszek észre.

Az utolsó estén bibliodrámáztunk. Zakeus történetéről próbáltunk hiteles képet alkotni a magunk számára. Mindegyikünk nagyon élvezte, hogy „belebújhat" egy olyan szerepbe, amihez megmagyarázhatatlan módon vonzódik. A vidám játék utáni megosztáson rádöbbentem, miért is pont a szolgáló szerepét választottam.

A lelkigyakorlaton különös esemény történt velünk: elbúcsúztattuk osztályfőnökünket és fogadtuk az újat. Szívünk mélyén reméljük, hogy kedves és szép emlékként maradunk meg Török Orsi néni szívében.

Egressy Éva, II. évf.

Amióta itt tanulok a líceumban, idén április 21. és 24. között volt a második lelkigyakorlatom. Az igazat megvallva, eleinte tartottam tőle, de később nagy meglepetést okozott. Sok programon vettünk részt, mind tartalmas és feledhetetlen volt. Maradandó élménynek bizonyult számomra a meditáció, bár fárasztó s egyelőre szokatlan volt. A lelkigyakorlatot illetően két célom volt: amennyire csak lehet, közelebb kerüljek Istenhez, s az osztálytársaimmal jobb legyen a kapcsolatom. Úgy érzem, valamelyest sikerült ezt megvalósítanom. Rájöttem, hogy még sok munkába kerül az osztálynak, míg egy erősen összetartó csapat leszünk. Már várom a következő alkalmat, hogy ismét egy nyugodt, csendes hétvégét tölthessek el az osztályommal.

Sándor Nóra, I. évf.

Az Egyházmegyei Hittanverseny döntője

Április 29-30-án került sor az Egyházmegyei Hittanverseny döntőjére az idősebb korosztály számára (9-11. osztály) a radványi katolikus kollégiumban. A nagyok között tizenegy csapat jutott be a döntőbe az induló 23-ból. Minden csapat három versenyzőből állt, és mindegyik választott magának egy nevet. A döntőt az elő- és a középdöntő előzte meg; ahhoz, hogy bejuthassanak a döntőbe, az elődöntőben 70, a középdöntőben pedig 80 százalékot kellett elérniük a csapatoknak.

Az első napon, pénteken, miután minden csapat megérkezett, elhangzott a köszöntő. Ezután elkezdődött az első forduló, mely abból állt, hogy minden csapat bemutatkozott, elmondták, hogy honnan jöttek, kik a csapat tagjai és hogy miért éppen azt a nevet választották a csapatnak, amit a verseny alatt használtak. Már ezzel a bemutatkozással is pontokat szerezhettek maguknak a csapatok. A második fordulóra is aznap került sor, ekkor tesztlapok kitöltése volt a feladat. A kérdéseket – ugyanúgy, mint az elődöntőkben – most is a Kivonulás könyvéből kapták a versenyzők. Vacsora után pedig megnézhették a „Legyetek jók, ha tudtok" c. filmet, mely Néri Szent Fülöp életét mutatja be.

Másnap következett a harmadik forduló, mely levélírásból, valamint villámkérdésekből állt. Itt is lehetett látni, mennyire felkészültek a csapatok. Majd következett a hittanversenyt lezáró szentmise, melyet Babály András mezőkaszonyi plébános mondott. A szentmise végén hangzott el az eredményhirdetés. Első helyezett lett a Munkácsi Római Katolikus Líceum *Szent István* csapata, melynek felkészítő tanára Babály András atya volt. Csapattagok: Olcsvári Gergely, Tájgler Gábor és Erdős István. Második lett a beregszászi *Világosság követői* csapat, akiket Komár Valéria és Ruszin Csaba készített fel. Csapattagok: Ferki Júlia, Ruszin Anita és Ruszin Marianna. A harmadik helyet szintén a Munkácsi Római Katolikus Líceum diákjai vitték el, méghozzá a *Jézus választottai* csapat; őket úgyszintén Babály András atya készítette fel.

Akik a nagyok között győztek

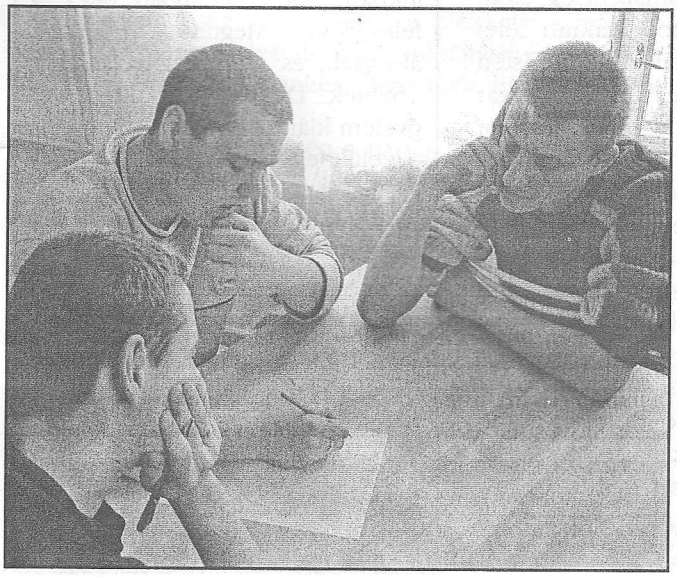

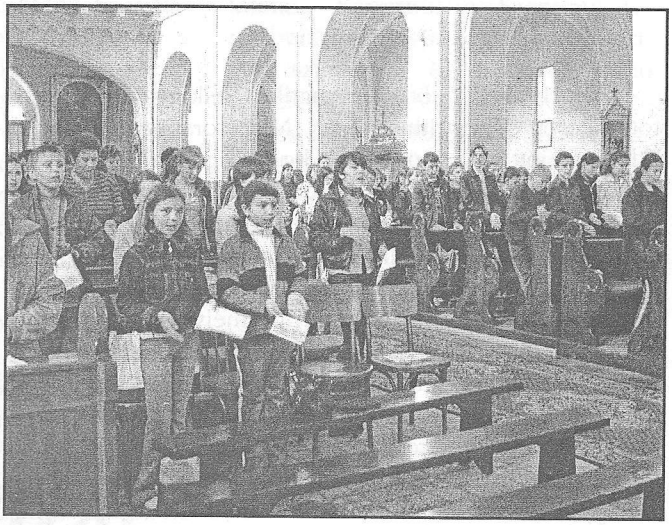

A kisebbek a záró szentmisén

Csapattagok: Pógyor Adrián, Balla Imre és Kohut Oreszt. Az év hittanosának pedig Kocsis Diána ráti versenyzőt választotta meg a zsűri. A nyertesek értékes ajándékokat és oklevelet kaptak, valamit egy nyári kirándulást is magukénak tudhatnak. De a többi csapat sem szomorkodott, mert ennek a versenynek igazából nem voltak vesztesei, mivel azok, akik ide bekerültek, már mindannyian elmondhatták magukról, hogy győztek.

A kisebb korosztály (5-8. oszt.) döntőjére május 2-án, hétfőn került sor a Munkácsi Római Katolikus Líceumban, valamint a plébánián. Itt a 36 induló csapatból 30 vett részt a döntőben. A harminc csapatot több részre osztották a nagy létszám miatt: a csapatok hatosával kaptak egy termet két zsűritaggal, így kezdődött el a verseny. A fordulók ugyanúgy zajlottak le, mint a nagyoknál, s a kérdéseket számukra is a Kivonulás könyvéből válogatták a szervezők. Az eredményhirdetésre a hittanversenyt lezáró szentmise végén került sor, melyet Majnek Antal megyéspüspök tartott. Itt is elhangzott, hogy ennek a versenynek nincsenek vesztesei, mert már mindenki nagyon szép eredményt ért el azzal, hogy bekerült a döntőbe.

Első helyezett a mezőkaszonyi *Szent Péter tanítványai* csapat lett, Katkó Erzsébet felkészítő hittantanár segítségével. Csapattagok: Pólya István, Erdős András és Molnár Viktor. A második helyen két csapat is osztozhatott: a *Jákob nemzetsége* Beregszászról, akiket Baráth Júlia készített fel; csapattagok: Simon Tünde, Katkó Ilona és Király Zsolt, valamint a csapi *Vándorok* csapata, akiknek felkészítő tanára Béres Katalin volt. A csapat tagjai: Filep Anita, Holubec Julianna, Máles Viktória és Perduk Viktória. A harmadik helyet szintén csapiak nyerték el, mégpedig a *Sálunovik* csapat; őket szintén Béres Katalin készítette fel. Ennek a csapatnak a tagjai pedig Csernzáncsuk Diána, Palkó Ivett és Kalisztrátova Adelin voltak. Az év hittanosa ebben a korosztályban Novák András huszti hittanos lett. Az ajándékokat és az okleveleket a nyertesek a szervezőktől valamint a püspök atyától vehették át.

Cserbánics Adrienn

Margaritha nővér lelkigyakorlata Técsőn

„Szentlélek, jöjj, lobogó láng!
Szentlélek, jöjj, a világ vár!"

Április 19-23. között karizmatikus lelkigyakorlatot tartott Técsőn Margaritha nővér. Németországból Ekhardt Edel atya jött még a nővérrel, hogy segítsen neki a lelkigyakorlat vezetésében.

Harmadszor vettem részt Margaritha nővér lelkigyakorlatán, és mindegyik alkalommal tanultam valamit, feltöltődtem. A mostani lelkigyakorlaton is érdekes előadásokat hallottunk olyan dolgokról, amelyeket mi, keresztények, nagyon jól tudunk, de amikor szembesülünk velük, akkor rájövünk, hogy a tudásunk hiányos. Az előadások a bűnről, tízparancsolatról, bűnbánatról, megbocsátásról, szeretetről, a Lélek adományairól, a karizmákról szóltak.

Nagy hatással voltak rám Edel atya előadásai, különösen, amikor a keresztségről és a bérmálásról beszélt. „A keresztségben három erénnyel ajándékoz meg minket Isten: hittel, reménnyel, szeretettel. A bérmálkozásban pedig hét ajándékot kapunk – bölcsességet, értelmet, jótanácsot, lelki erősséget, tudományt, jámborságot, istenfélelmet. A bérmálkozáskor kapott adományok megerősítik bennünk a keresztségben kapott ajándékokat. Ezeket az ajándékokat nem szabad elraktározni, hanem edzeni kell őket. Ha tudjuk, mit jelent ez a tíz ajándék, akkor használni is fogjuk őket. Isten azt szeretné, hogy az ajándékok által Hozzá hasonlóvá váljunk. Így már szentté avat minket." Azt hiszem, ezen érdemes elgondolkodni.

Margaritha nővér előadásait is órákig hallgattam volna, olyan hitelesen beszélt Jézusról.

Miért szeretem annyira ezeket a lelkigyakorlatokat? Jézus, a Szűzanya jelenléte, a Szentlélek kiáradása és a Szentlélekben való elnyugvás miatt.

Zsábej Edit

Margaritha nővért, ezt az egyszerű, ám belülről sugárzó indiai apácát különös kegyelemben részesítette Isten. Miután maga is megtapasztalta a betegséget és a gyógyulást, Isten meghívta, hogy az Ő eszköze legyen sok-sok ember testi és lelki gyógyításában.

Técsőn és Schönbornban tartott lelkigyakorlataira is abban a reményben mentek el sokan, hogy lelki sebeikre, testi bajaikra megtalálják a gyógyulást. Valóban történtek csodálatos események az ő imádságára, ám Margaritha nővér mindig hangsúlyozza: nem ő gyógyít, hanem Isten.

Az ötnapos lelkigyakorlat előadásai teljesen a Szentírásra épültek. A lelkigyakorlatot ketten vezették: Ekhardt Edel német atya, és Margaritha Valappila nővér, aki már évtizedek óta szintén Németországban él. A nővér végig hangsúlyozta a hálaadás fontosságát, minden körülmények között. Isten szeret minket, csak jót akar nekünk, dicsérjük Őt minden helyzetben, hiszen „az Istent szeretőknek minden a javukra válik".

A lelkigyakorlat másik kiemelt tanítása a megbocsátás volt. Amíg van valaki, akinek nem bocsátunk meg teljesen, Isten sem tud megbocsátani nekünk (l. a Miatyánk szövege). Sok fizikai és pszichés betegség mélyén húzódik meg a megbocsátás hiánya. Ezek a panaszok megszűnnek, ha az illető képessé válik a megbocsátásra.

A testi-lelki gyógyulások nem varázsütésre történnek. Az illető hitén múlnak, és előfeltételük, hogy végigjárjuk a következő utat: Hit Istenben – teljes bizalom az Ő szeretetében – őszinte bűnbánat – megbocsátás másoknak. Margaritha nővér beszámolt arról, hogy sokan jöttek hozzá testi gyógyulást keresve, mire ő felhívta figyelmüket rejtett bűneikre, és amikor azokból megtértek, akkor megtörtént a fizikai gyógyulás is.

A nővér mindennap hosszú időt tölt egyedül az Oltáriszentség előtt. A Szentlélek ilyenkor gyakran „eléadja" azoknak a képét, akiknek Isten testi vagy lelki gyógyulást akar ajándékozni a nővér által. Sokszor saját testében át is érzi az illető betegségét. Innen ered az, hogy olyan bizonyossággal érez rá, kiket kell kihívnia a tömegből.

Isten ma is tesz csodákat, ma is ad gyógyulást – annak, akinek ez javára, üdvösségére válik. Akinek viszont a betegség, a fájdalom válik üdvösségére, annak meghagyja azt. Meg kell tanulnunk hálát adni azért is, ha Jézus részt ad nekünk az Ő szenvedéséből, ha vele hordozhatjuk a keresztet.

Bármi történik is: adjatok hálát az Istennek!

Popovics Izabella és Nobilis Kinga beszámolója alapján

Egy kárpátaljai úr évek óta tüdőrákos volt. Már nem akart semmit, csak meghalni. Ismerősei rábeszélésére ment el tavaly Margaritha nővér ungvári lelkigyakorlatára. Egyik napról a másikra meggyógyult, ezt orvosi papírokkal is igazolta. A técsői lelkigyakorlaton azonban nemcsak csodálatos testi gyógyulásáról számolt be, hanem arról is, mit végzett Isten a családjukban. Vadházasságban éltek a feleségével. Megtértek, gyóntak, áldoztak, és szentségi házasságot kötöttek. De nemcsak ők: a kegyelem kiáradt a nagycsaládban is – velük együtt rendezte házasságát fia, lánya és még több rokona is: aznap egyszerre öt esküvő zajlott le!

Azóta békességben élnek, tud már dolgozni is, és képessé vált a türelemre. Mindenkinek elmondja, hogy őt Isten gyógyította meg. Tanúságtétele sokakra hatással volt.

Margaritha nővér lelkigyakorlatain még más gyógyulások is történtek.

Fiatalok találkozója Benében

2005. március 5-én fiatalokkal telt meg a benei Jézus Szíve templom. Jaczkó József atya meghívására Orosz István atya tartott lelkigyakorlatot a benei és dédai fiataloknak. Mindenki izgatottan várta a találkozót, hiszen a téma nem más volt, mint a szerelem, szeretet, mindez a Szentírás fényében.

A találkozó egy Republik számmal indult, amely egyházi megfogalmazásban teljesen más értelmet nyert. Az érdeklődő ifjúság feltehette a korunkra jellemző kérdéseket, amelyre az atya készségesen válaszolt. Nagy meglepetést okozott a fiatalok iránti közvetlensége. A szerelem egy olyan fogalom és érzés, amely mindenkit érdekel és foglalkoztat. István atya kifejtette, hogy a szerelemhez három dolog szükséges: érzelem, értelem, akarat. Ha bármelyik hiányzik, az nem szerelem. Sajnos a mai fiatalok többnyire nem veszik ezt figyelembe, pedig épp erre lenne szükség. Ezeknek a dolgoknak a fontosságát próbálta megértetni a fiatalokkal a saját élettapasztalatain keresztül a Szentírás fényében. Ezenkívül beszéltünk a testvéri szeretetről és a szülők iránti tiszteletről. A találkozó végére a dédai és a benei fiatalok között családias hangulat alakult ki.

Mindenkinek nagyon tetszett és nagyon sokat jelentett ez a találkozó. Hálásak vagyunk István atyának, hogy megtisztelt minket jelenlétével, és bízunk abban, hogy ez a kapcsolat gyümölcsöző lesz!

A benei ifjúsági hittancsoport

Pályázat

A Kárpátalja Hitéletéért Alapítvány pályázatot hirdet Kárpátalja magyar lakosságánakkét témában, mindkettőt gyermek (10-16 éves), ifjúsági (17-25 éves) és felnőtt kategóriában.

Az első pályázat témája:

A katolikus egyházközségek, plébániák élete és működése 1944-1990 között.

A pályázók írják meg saját tapasztalataik vagy idősebb rokonaik, ismerőseik elbeszélése alapján, hogyan tudták megőrizni hitüket, vallási életüket és magyarságukat a kérdéses időben;

– Voltak-e lakóterületükön katolikus papok, ha igen, mikor, tehát végig-e vagy csak időszakosan, mettől meddig; név szerint kik voltak ők és milyen korlátok vagy nehézségek akadályozták működésüket;

– Volt-e lehetőség szentmisékre a plébániai közösségben, a szentségek felvételére, a hitoktatásra, a plébánia anyakönyveinek (kereszteltek, bérmáltak, házasultak, halottak) vezetésére;

– Ahol nem volt lehetőség a papok szolgálatának ellátására, találtak-e módot a hívek, hogy egymást segítve próbálják az egyházközösséget fenntartani; kik voltak név szerint azok a bátor hívek, akik ebben irányítóként közreműködtek;

– Használhatták-e a helység plébánia- vagy más, pl. szerzetestemplomát; ha nem, találtak-e helyet és hol legalább a közös imádkozáshoz?

– Mire emlékeznek még ebből az időből?

A második pályázat témája:

A magyarlakta helységek és a bennük vagy a körülöttük lévő ősi épületek és természeti alakulatok neve, története, érdekességei.

A pályázat címében említetteken túl, (ami magában foglalja a városban vagy faluban, vagy a közvetlen közelükben található hegyeket, tavakat, dűlőneveket, vár- vagy kastélyromokat, a még meglévő kastélyokat, de akár még a régi templomokat, iskolákat, kaszárnyákat, más középületeket is), mesélnek-e az öregek olyan történeteket, legendákat, vagy netán ismernek olyan régi dalokat, amelyek ezekről szólnak?

Ehhez a pályázathoz lehet a történetek, mondák elbeszélését, a még ismert dalokat tartalmazó magnókazettát is mellékelni.

Ezt a második pályázatot felekezeti különbség nélkül, a teljes magyarlakta területen kívánjuk meghirdetni, remélve, hogy protestáns testvéreink is részt vesznek a nyomaiban talán még létező magyar mondák és egyéb, a nép között még élő régi történetek, hagyományok felkutatásával.

A pályázat első három helyezettje minden kategóriában pénzjutalomban részesül.

A pályázat leadási határideje: 2005. szeptember 12.
Benyújtani postai úton, e-mailben vagy személyesen az Új Hajtás szerkesztőségének címén lehet.

A mi lelkigyakorlatunk

Magdi néni: Csapon tanítok hittant a 8-9. osztályos fiataloknak. Csoportunkban 11 fiú és 5 lány van. (Remélem, leszünk többen is.) Régi vágyam volt, hogy lelkigyakorlatra vihessem hittanosaimat. Én már több lelkigyakorlaton vettem részt, és bíztam benne, hogy nekik is tetszeni fog. Az iskolában napi 6-7 órát töltenek együtt; fontosnak érzem, hogy lelkiségi közösségben is együtt legyenek. Szeretném, hogy jobban megismerjék önmagukat, értékelni tudják adottságaikat, s megértsék: Isten ilyennek szereti őket, amilyenek. Értékelni tudják önmagukat, mivel értékes emberek. Szükségük van önbecsülésre, önnevelésre, és tudniuk kell konfliktushelyzetekben kompromisszumokat kötni. Meg kell tanulniuk szeretettel közeledni egymáshoz.

Tudom, hogy az az idő a legjobb befektetés, melyet fiataljainkra szánunk. Tervemről beszéltem hittanosaimnak. Elmondtam, ha ők vállalják, hogy összeírják, kik szeretnének lelkigyakorlaton részt venni és a szüleikkel megbeszélik, akkor én megkérem Babály András atyát, hogy tartson nekünk is önismereti lelkigyakorlatot.

Csapon ilyen még nem volt, hogy 14-15 éves fiatalok szervezzék meg a saját lelkigyakorlatukat. Erre idejüket nem sajnálták. Meghívtak olyanokat is, akik eddig nem jártak hittanra.

Március 3-án Radváncra, a Szent Gellért Kollégiumba Csapról 20-an érkeztünk. 16 diák – 14 fiú és 2 lány –, két hitoktató és két szakács. Kíváncsiak és bizakodóak voltunk. A kollégiumban a domonkos nővérek nagyon kedvesen fogadtak. Majd megismerkedtünk Hódi Miklóssal (Miki), Istvány Andreával, Perduk Terézkével és Babály András atyával. Őt már sokan ismerték. Egy meghitt beszélgetésben lehetőségünk nyílt mindenkivel megismerkedni.

Malomka Norbi: Először Magdi néni, a hitoktatónőnk hívta fel a figyelmem a lelkigyakorlatra. Szüleim voltak Cursillón. Szemmel látható volt a változás. Arra gondoltam, hogy az én személyemre is ráférne az útbaigazítás. Majd felkeltettem az érdeklődést a barátaimban, akik el is jöttek. Páratlan élményben volt részünk. Őszinte és megértő emberekkel ismerkedtünk meg. Többet megtudtunk önmagunkról és egymásról. A lelkigyakorlat végén haza sem akartunk menni, olyan jó volt a társaság.

Molnár Tibor: A lelkigyakorlat fogalma számomra teljesen ismeretlen volt. Egyik nap barátom felajánlotta egy ilyen élmény megélésének lehetőségét. Kezdetben kételkedtem a pozitív végkifejletben, mivel a vallásomat tekintve református vagyok. Már az elején biztosítottak, hogy semmilyen megkülönböztetés nem fog érni. Egy katolikus kollégiumban voltunk. A lelkigyakorlat célja az volt, hogy megismerjük önmagunkat, egymást és csoporton belül is tudjunk viselkedni. Ebben sokat segítettek a tesztek is. Jobban kinyíltunk. Jólestek az őszinte beszélgetések. Mindenkinek merem ajánlani, mivel mindenkit szeretettel fogadtak.

Magdi néni: Fiataljaink sajnos elég sok időt töltenek a televízió és a komputer előtt. Ezen a hétvégén senkinek sem hiányzott a tévé. Fontosnak érzem, hogy keresztény családi életre neveljük fiataljainkat. A média ebben nem partnerünk. Mi az igazi, helyes önszeretetre szeretnénk felhívni a figyelmüket.

Ortutay Csaba: A lelkigyakorlat előtt nem voltam tisztában magammal. Az alatt a pár nap alatt nemcsak magamat, hanem másokat is (jobban) megismertem. A lelkigyakorlaton legjobban a beszélgetések tetszettek. Az egyik alkalommal önmagunkat és másokat kellett jellemezni. Itt sok mindent tanultam. Megtanultam a helyes önkritikát is. Visszagondolva: egész jó volt. Amikor elmentem, nem gondoltam, hogy ilyen érdekes. Javaslom mindenkinek, hogy ha tud, menjen el lelkigyakorlatra!

Viszocki Dani: Rengeteget tanultunk! Játszva. Önmagunkról és egymásról. Nagyon jó volt András atyával és egymással beszélgetni. Meglepődtem, milyen jól tud egy csoport együttműködni. Bármikor szívesen elmennék újból.

Sass Gábor: A lelkigyakorlat számomra is ismeretlen volt. Én is református vagyok. Barátom, aki felhívta rá a figyelmemet, elmondta, bátran elkísérhetem, feltéve, ha van hozzá kedvem. Mivel olyan egyéniség vagyok, aki nyitott, belementem a dologba. Később kiderült: megérte. Már az elején elnyerte a tetszésemet, hisz kedves, jóindulatú emberek fordultak bizalommal felém. Mérvadó szerepet töltött be András atya, aki pszichológiai végzettsége révén jobb áttekintést tanúsított problémáink iránt. Bátran elmondhattuk gondjainkat. Szavaink megértő fülre találtak. Megszabadultunk terheinktől.

Jobban tudunk embertársaink felé fordulni. Minden élményt leírni nem lehet.

Higgyétek el, megéri elmenni!

Magdi néni: Ahhoz, hogy lelkiekben töltődhessünk, szükségünk volt testi táplálékra is. Indulás előtt három nappal Jóska, a férjem a Szentírást a csodálatos kenyérszaporításnál nyitotta ki. Szeme a „Ti adjatok enni nekik" (Lk. 9, 13) sorokra esett. Estére kapott egy sms-t, hogy mi gondoskodjunk az ellátásról és szakácsnőről. Ezt boldogan meg is tettük. Papp Böske néni és Román Erzsike néni rögtön igent mondtak, hogy vállalják a főzést, mindenki örömére.

A lelkigyakorlat alatt a legnagyobb élményem az volt, hogy ki tudtunk egymással engesztelődni. Bocsánatot tudtunk kérni és meg tudtunk bocsátani egymásnak. Maradandóak lesznek azok a történetek, amelyekben egyesek istenélményeket élhettek át. Ezek nagy kegyelmek, különösen azoknak, akik kapták. Bizonyíték, hogy végig velünk volt az Úr.

Opanaszjuk Katalin: A lelkigyakorlat számomra nagy megkönnyebbülést hozott. Megnyugodtam. Megismertem másokat. A végén már nem vágytam haza. Nagyszerű élmény volt. Ajánlom mindenkinek!

Balikina Annabella: A lelkigyakorlat alatt megismertem belső énemet és a körülöttem lévő embereket. Megnyíltam a világ felé. Most felüdülést és hálát érzek.

Gulyás Attila: A mi lelkigyakorlatunk. Megszerveztük, és jól sült el. Jó érzés volt ott lenni, mert nemcsak tanultunk, hanem jól is szórakoztunk. Még a játékok alatt is ismerkedtünk és ápoltuk az eddig meglévő barátságot. Sok új dolgot tudtunk meg egymásról. Új érzéseket ismertem meg. Jó volt. Ajánlom mindenkinek! Megérte, hogy elmentünk.

Magdi néni: Öröm volt a lelkigyakorlat végén, vasárnap délután a sok boldog arcot látni. Kivirultunk. Felszabadultunk. Vidámak és megbocsátóak lettünk. Élménydús hétvége volt.

Szerdán, a hittanórán öröm volt újra találkozni. Fél szóból és mozdulatból is értettük egymást. Azokat az élményeket közösen éltük át. Tudunk szeretetet sugározni egymás felé és befogadni. A legkiválóbb adomány a szeretet. Az volt a célom, hogy ezt megtapasztaljuk, hogy szeretetközösséggé váljunk.

Jézus mondja: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt." (Jn. 14. 35)

Most nagy örömöt és hálát érzünk.

Szeretnénk köszönetet mondani minden segítőnknek. Babály András atyának, Hódi Miklósnak (Mikinek), Istvány Andreának, Perduk Terézkének, Papp Böske néninek és Román Erzsike néninek, valamint a radvánci domonkos nővéreknek. Kérjük a Jó Isten áldását munkájukra is!

Magdi néni (Berczik Magdolna)
és a csapi hittanosok

A feltámadási jelkép Kárpátalján

A 2004 dec. 5-i sikertelen népszavazás után a zamárdi egyházközségi képviselőtestület és a polgári körök húsvétvasárnap elindítottak egy feltámadási jelképet, amely végigjárja a Kárpát-medence magyarlakta vidékeit. A feltámadási jelkép, melyre üzeneteket tartalmazó szalagokat kötöttek minden állomásán, eddig Burgenland (Ausztria), Felvidék (Szlovákia), Délvidék (Szerbia-Montenegró) és Magyarország nagyobb településeit járta be, majd április 27-én, szerdán délelőtt Heidelsperger István mátészalkai plébános atya jóvoltából a tiszabecsi határra érkezett. Nevetlenben aznap délután, Nagyszőlősön pedig másnap, április 28-án az esti szentmise után volt a jelkép fogadása a misszió központjában. A jelképre felkötötték a szőlősi hívek szalagját is, melyen ez a felirat áll: „Magyarok Nagyasszonya! Könyörögj Kárpátaljáért és a Ferences Misszióért!"

A zarándoklat tervezett útvonala kb. 2000 km, a cél pedig a csíksomlyói pünkösdi búcsú, ahol az utolsó szalagot Jakubinyi érsek úr fogja rákötni, majd pedig felajánlja a zarándoklatot és a magyarságot a Szűzanyának.

A képen látható, mennyi szalagot kötöttek már eddig is rá, a jegyzőkönyv is arról tanúskodik, hogy a szervezők legmerészebb álmait is felülmúlta ennek a nem kis anyagi és időbeli áldozattal járó szervezésnek a fogadtatása és eredménye. Ezt a zarándoklatot hagyománnyá is szeretnék tenni a jövőben.

Lengyel Donát OFM
nevetlenfalui plébános

Habemus papam!

2005. április 19-én, hétfőn délután, kevéssel 18 óra előtt fehér füst szállt fel a Sixtus-kápolna tetején elhelyezett kéményből. Ez csak azt jelenthette: Van pápánk! Megvan az új pápa! Na de ilyen gyorsan? Hátha tévedés van a dologban, hiszen az izgatott tudósítók az előző két fekete füstöt is fehérnek vélték egy darabig. Azután megszólaltak a harangok, s akkor egyértelművé vált: valóban, sikeres volt a választás, ÚJRA VAN PÁPÁNK! A Szent Péter tér akkor már tömve volt izgatott, hangosan kiabáló emberekkel. Vagy háromnegyed óra múlva lépett ki az Apostoli Palota erkélyére Jorge Medina Estevez chilei bíboros, és hallható örömmel a hangjában jelentette be az évszázadok alatt kialakult szöveget, melyben mindig megújul az egyház öröme: „Annuntio vobis gaudium magnum: habemus papam! Nagy örömet hirdetek nektek: van pápánk!" Majd a pápa nevének bejelentése következett: Joseph Ratzinger bíboros, aki a XVI. Benedek nevet vette fel. Az erkélyen megjelent az új pápa, aki a II. János Pál pápától megszokott mozdulattal, kitárt karral és mosolyogva üdvözölte az összegyűlt százezernyi embert. Örömteli kiabálás és tapsvihar fogadta őt, és a sok ember, szívében még a II. János Pál pápa elvesztése miatti fájdalommal, de az új pápa feletti nagy örömmel ünnepelte őt. Néhány percnyi örömteli együtt-ünneplés után az új pápa ezeket a szavat mondta az összegyűlteknek:

„Kedves testvérek! A nagy pápa, II. János Pál után a bíborosok engem választottak meg, az Úr szőlőjének egyszerű és alázatos munkását. Az a tény vigasztal engem, hogy az Úr csekély eszközökkel is tud munkálkodni és én mindenekelőtt a ti imáitokra bízom magamat. A feltámadt Úr örömében, és az Ő állandó segítségében bizakodva haladjunk előre. Az Úr segít majd bennünket és az Ő Legszentebb Édesanyja, Mária a mi oldalunkon fog állni. Köszönöm".

Ezután következett az Urbi et Orbi áldás, a pápa áldása a Városnak (Rómának) és a világnak. A téren összegyűlt tömeg és szerte az egyház pedig tovább ünnepelt: van pápánk, van atyánk, él az egyház!

„Olyan volt a hangulat, mint egy stadionban"

Másnap kaptam ezt az e-mail-levelet valakitől, aki az olasz tévében nézte az aznap este történteket.

„Irtó klassz hangulat volt tegnap. Amikor felszállt a fehér füst, akkor egyből mindenki elkezdett ünnepelni, pedig még nem is harangoztak, ezért egy kicsit bizonytalanul örültek. A téren mindenki kiabált, az olasz közvetítők meg egyre lelkesebben ordítottak, hogy: „igen, ez fehér! Igen, én is annak látom! Ez fehér!!!"

Amikor pedig megszólalt a harang, akkora üvöltés lett a téren, hogy az egyik közvetítő azt mondta, hogy olyan a hangulat, mint egy stadionban. Attól fogva folyamatos ordítás volt kb. háromnegyed órán keresztül, az emberek rohantak a térre, a közeli üzletek bezártak, és a tulajdonosok is rohantak oda. Aztán, amikor a központi erkélyen végre megmozdult a függöny, akkor megint hangos üvöltés hangzott fel a téren, ami tömve volt emberekkel.

Amikor végre elhangzott, hogy ki az új pápa, még hangosabb lett az ordítás és ujjongás.

Szerintem Ratzinger bíboros egyáltalán nem számított rá, hogy őt fogják megválasztani, mert ma mondta is, hogy neki is meglepetés volt. Ismerem őt valamennyire egy ideje a vatikáni megnyilatkozásai alapján, és elképzelhetetlen, hogy akár valamilyen fogásból nem mondana igazat. Ha számított volna rá, akkor inkább hallgatna a témáról. A temetésen mondott prédikációjában sem mondta volna, hogy kérjük Istent, hogy adjon ez után a nagy pápa után egy másik nagyszerű pápát nekünk."

Mit érzett a világ?

Talán megkérdezheti tőlem valaki olvasás közben: hogy merem leírni, mit érzett szerintem a tömeg, mit érzett a világ, honnan tudhatom én emberek millióinak az érzéseit? Onnan tudom, hogy most szinte az egész világ ugyanazt érezte és érzi, és a legkülönbözőbb emberektől hallom ugyanazon érzések megfogalmazását. Ezekben a nagy napokban az emberiség nagy része találkozott fájdalmában és örömében, és nem csak a katolikusok, még csak nem is kizárólag a keresztények. Az elmúlt hónapban történtek emberségünk legmélyét érintették meg – mindenkivel megtörtént, aki hagyta, hogy megtörténjen vele.

Az alábbi cikk, mely a Vatikáni Rádió honlapján és a Magyar Kurír oldalain jelent meg, szintén sok ember érzéseit fogalmazza meg, sok ember érzéseiből, gondolataiból született:

Az Apostoli Palota ablaka

XVI. Benedek pápa eddig minden nyilvános tevékenysége során –

mind homíliáiban, mind a különféle kihallgatások alkalmával – utalt II. János Pál több mint 26 éven át folytatott péteri szolgálatára, tanítására. Ezt tette május 1-jén, vasárnap délben is, amikor ismét kinyílt az Apostoli Palota egy hónappal ezelőtt bezárt ablaka. Orazio Petrosillo Vatikán-szakértő, az Il Messaggero című olasz napilapban ezekkel a szavakkal foglalta össze az idei, római áprilisnak az egész világ által megélt eseményeit:

„Az ismét kinyíló ablak a húsvéti öröm ízére emlékeztet. Amikor csukva maradt, egy lassan kialvó pápaság nagypéntekét jelezte. Most pedig ezen a vasárnapon ismét a megújuló élet jelképe lett. A túlságosan kevés idő, amely a hőn szeretett pápa távozása feletti fájdalom és az új, azonnal megszeretett pápa megválasztásáért való öröm között eltelt, olyan, mintha sértené természetes érzéseinket. Nem lehet egy „atyát" három hét alatt elfelejteni. És valóban, soha senki nem fogja elfelejteni II. János Pált. Az egyház azonban nem maradhat látható vezető nélkül, és ez a gyors utódválasztás arról az igazságról tanúskodik, hogy az emberek, a pápák szolgálják Krisztus egyházát, nem pedig fordítva.

Legutoljára március 30-án nyílt ki az ablak, a szerdai kihallgatás alkalmával, amikor II. János Pál pápa, nem törődve azzal, hogy előzőleg húsvét vasárnap nem sikerült elmondania az Urbi et Orbi áldást, ismét megjelent, hogy köszöntse a téren összegyűlteket, de ez alkalommal sem tudott megszólalni. Talán érezte, hogy ez volt az utolsó szemtől szembe való találkozás híveivel.

Hosszú keresztútja április 2-án este zárult le, a kilenc napos gyász pedig a konklávéig, április 18-ig tartott, amit hamarosan követett a „pápaság feltámadása"; április 19-én Joseph Ratzinger bíboros megválasztásával kezdetét vette az új péteri szolgálat. XVI. Benedek, akkor még Ratzinger bíboros, már a temetési szertartáson utalt az egész világon jól ismert ablakra, amelyből nem tekint le többé II. János Pál, hiszen áldását már az Atya házának mennyei ablakából adja híveire."

Gondot okozott a fehér füst

A fehér füst a bíborosoknak nagy fejtörést jelentett a konklávé végén. Ezt nyilatkozta Tarcisio Bertone bíboros, Genova érseke egy interjúban. A fekete füsttel nem volt semmi gond, a fehér füsthöz való anyag azonban nagyon nehezen gyulladt meg. Végül erős szag kezdett terjengeni a Sixtus-kápolnában, amelyet talán még a freskók is megsínylettek – mondta aggódva a bíboros.

Mi történt a konklávén?

A bíborosok a konklávé előtt esküt tettek arról, hogy titokban tartanak mindent, ami a konklávé alatt elhangzott, beleértve a választási fordulók eredményeit. A titoktartási kötelezettséget egyedül az új pápa oldhatja fel.

Amit a konklávé előírásai alapján mégis tudhatunk: a konklávé második napján a 115 bíboros döntő többsége, több mint kétharmada szavazott Joseph Ratzinger bíborosra, hiszen ennyi szavazat kell a megválasztáshoz. Ezután Martinez Somalo camerlengo bíboros – aki a széküresedés idején a vatikáni ügyeket irányította – megkérdezte őt: „elfogadod-e a péteri szolgálatot?" A pontos párbeszédet nem ismerjük, csak azt tudhatjuk, hogy Ratzinger bíboros kimondta ezt a szót: „accepto – elfogadom". Ebben a pillanatban vált a katolikus egyház pápájává annak teljes jogkörével, ebben a pillanatban került vállára a péteri hivatal minden felelőssége, terhe és öröme. A beiktatási szertartás csupán látványossá tette ezt.

Az „elfogadom" kimondása után beöltöztették az új pápát fehér reverendába, majd a bíborosok engedelmességet fogadtak neki. Azok is, akik nem rá szavaztak; az egyházban nincs kormányzó párt és ellenzék. A Szentlélek döntését minden bíboros el kell, hogy fogadja.

Ezután jelent meg az Apostoli Palota erkélyén az új pápa, és először találkozott a Szent Péter téren összegyűlt soknemzetiségű tömeggel, akik most már összes hívét képviselték.

Arról, hogy a megválasztás előtt mi játszódott le benne, arról maga a pápa beszélt a német híveknek, akiket a beiktatása utáni napon fogadott a Vatikánban:

„Wojtyla pápa ismételten megakadályozta, hogy Joseph Ratzinger visszatérjen Németországba"

Joaquín Navarro-Valls, szentszéki szóvivő, XVI. Benedek pápa megválasztása után adott interjújában tréfásan a következőket mondta: „Wojtyla pápa ismételten megakadályozta, hogy Joseph Ratzinger visszatérjen Németországba." A Hittani Kongregáció prefektusa ugyanis több ízben is kérte, hogy visszavonulhasson, de II. János Pál pápa soha nem egyezett bele, hogy megváljon a fontos vatikáni dikasztérium vezetésétől.

„Ahogy a szavazások menete lassanként világossá tette előttem, hogy rám fog lesújtani a nyaktiló, egészen rosszul éreztem magam. Azt hittem, hogy bevégeztem életművemet, és most már napjaim békés lezárásában reménykedhetem. Mély belső meggyőződésből így szóltam az Úrhoz: Ne tedd ezt velem! Vannak itt fiatalabbak és jobbak, akik egészen más lendülettel és egészen más erővel vállalhatnák fel ezt a nagy feladatot.

Ekkor egy kis levél nagyon megérintett engem, amelyet egyik testvérem írt a bíborosi kollégiumból. Arra emlékeztetett, hogy a II. János Pálért bemutatott szentmisén a prédikációt az evangélium egy szavából vezettem le, amelyet az Úr a Genezáreti-tó partján Péterhez intézett: Kövess engem! Felmutattam, hogy Karol Wojtyla mindig újra és újra megkapta az Úrtól ezt a felszólítást, és mindig újra meg újra új feladatok jutottak osztályrészéül, és egyszerűen ezt kellett mondania: Igen, én követlek téged, akkor is, ha oda vezetsz, ahová nem akarom! Testvérem ezt írta nekem: Ha most azt Úr azt mondaná neked: „Kövess engem!", akkor én arra emlékeztetlek téged, amit prédikáltál. Ne késlekedj! Légy engedelmes, ahogyan te azt a nagy hazaköltözött pápáról mondtad!

Ez szíven talált engem. Az Úr útjai nem kényelmesek, azonban mi nem is a kényelemért, hanem valami nagyért, valami jóért lettünk megteremtve. Így végül semmi más nem maradt számomra, mint igent mondani. Az Úrban bízom, és bennetek is bízom, kedves barátaim."

„Mi is igent mondunk Rád!"

A L' Osservatore Romanónak, a Vatikán hivatalos lapjának különkiadása fél órával azután jelent meg, hogy az új pápa kilépett az Apostoli Palota erkélyére. Nemsokára már osztogatni is kezdték a még mindig ünneplő, izgatott tömeg között. A különkiadás egyetlen lapján az új pápa képe látható, amint kitárt karral üdvözli az őt fogadó tömeget. A kép felett a pápa megválasztását bejelentő szöveg található, latinul: „Van pápánk, Joseph Ratzinger, aki a XVI. Benedek nevet vette fel." A kép alatt pedig ez a szöveg áll:

„Átéltük a Nagypéntek szomorúságát, sírtunk,
árvának éreztük magunkat egy olyan Atya miatt, aki egészen feláldozta magát Krisztusért és az Egyházáért.
Imádkoztunk.
Vártunk.
Könyörögve kértük Jézus Szent Szívét.
És íme: az Úr Szívének legrejtettebb mélyéből nekünk ajándékozza Péter Utódát.
Nem vagyunk már egyedül.
Velünk van Péter.
A hajó újra felveszi az irányt,
a járás újra átveszi a vándor ritmusát.
Köszönjük, Szentatya, hogy azt mondtad: „igen".
Mi is „igen"-t mondunk Rád. Fenntartás nélkül és szeretettel."

És mit szólnak a fiatalok?

Bizonyára sokakban felmerült a kérdés: mit szólnak a fiatalok? Annyira szerették, tisztelték II. János Pál pápát, annyira rajongtak érte. Vajon el tudják-e fogadni az ő utódát, aki nem olyan, mint ő, mert nem is lehet olyan? Hiszen emlékszünk a hatalmas ujjongásra, amivel fiatalok tömegei fogadták életében az egész világon, és emlékszünk a II. János Pál pápa halála és temetése körüli napokra, milyen tömegben virrasztottak és imádkoztak érte a fiatalok is. El tudnak fogadni ezek után egyáltalán egy másik pápát, mint sajátjukat?

Azt hiszem, II. János Pál pápa büszke lehet a nevelésére, és az Atyai ház ablakából nagy örömmel

szemléli fiataljait, akik a legfontosabbat értették meg tanításából. Nem csak éljenezték őt, hanem megtanulták tőle a legfontosabbat: a mindenkit elfogadó szeretetet. Még nem tudták, ki az új pápa, de már ezzel a transzparenssel várták megjelenését a Szent Péter téren: „Ne félj, a fiatalok veled vannak!"

A Magyar Kurír híradása szerint a fiatalok remélik, hogy XVI. Benedek pápa méltó utóda lesz az általuk hőn szeretett II. János Pál pápának. Bíznak benne, hogy folytatja az elődje által megkezdett utat. Nagy hatással volt rájuk Ratzinger bíborosnak a Szentatya temetésén mondott beszéde és az utolsó gyászmisén elhangzott homíliája, amelyben határozottan kijelölte az egyház útját a relativizmus által uralt társadalomban. „Úgy gondolom, hogy az egyháznak olyan emberre van szüksége, mint ő" – vélekedik egy római fiatalember. A dél-amerikaiak is bizakodnak: nagy pápát választottak. „Ratzinger? – kérdezte egy húszéves angol lány. – Nagy pápa lesz, hiszen tudjuk, milyen közel állt II. János Pálhoz." A pápának írt e-mailekben – két nap alatt 60 ezer üzenet érkezett – a fiatalok azt kívánják: nyerje meg szívüket, amely még nagy elődje elvesztéséért bánkódik.

A fiatalok Kölnben, az ifjúsági világtalálkozón találkozhatnak ismét a pápával.

A pápa mindenkié

Huszonhat éve szinte természetessé vált számunkra, hogy velünk van II. János Pál pápa. Megszoktuk, hogy biztos erkölcsi útmutatást várhatunk tőle az emberi méltóság, a politika és a világ egyéb eseményeit illetően. Minden fájdalomra, igazságtalanságra felemelte a szavát, mindig szeretettel, de megalkuvás nélkül, nem törődve azzal, hogy támadások is érik – olykor saját híveitől. Bizonyára fájdalmat okozott neki, de szeretettel elviselte ezt is értük, mert Jézus ügye és az emberek boldogsága volt neki a fontos, nem a saját népszerűsége. És talán épp ezért volt ennyire népszerű. Aki pedig nem szerette, lelke mélyén az is tisztelte: az egyes politikai, erkölcsi lépéseknél sokszor várták a Vatikán nyilatkozatát a politikusok („a Vatikán még nem foglalt állást" – hangzott el sokszor a hírekben várakozóan). Aztán sokszor rögtön ki is forgatták, ki is gúnyolták – de mégis várták, mert mégiscsak valamiféle mércét kezdett jelenteni mindenki számára, ha akarta, ha nem. A pápa lassan mindenkiben felébresztett valamit, amit Isten tett a lelkünk mélyébe. Még az életveszélyt is vállalta az igazságért: tudjuk, hogy 1981-ben majdnem a halálát okozták a merénylő lövései. És, ha belegondolunk, igazából a merénylet okozta betegségét és halálát: az egész életében igénytelenül élő, kisportolt, erős testalkatú ember nem tört volna így össze 85 éves korára, ha nem érik azok a lövések.

Most, hogy elvesztettük őt, most ébredtünk rá, mit jelentett nekünk. És most döbbentünk rá, mit jelentett a világnak. Talán senki nem is sejtette, milyen óriási hatással volt a világra. Már haldoklásának napjaiban is lehetett sejteni, de a változás, amit hozott, az új pápa megválasztásakor volt igazán érezhető. Amikor a pápa haldoklott, a világ egy pillanatra szinte visszafojtotta a lélegzetét. Lengyelországban ezekben a napokban soha nem látott módon visszaesett a bűnözés. A médiák nagy része is tisztelettel és részvéttel figyelte haláltusáját. Muzulmánok és zsidók gyűltek össze érte imádkozni. Amikor pedig megválasztották XVI. Benedeket, döbbenten vettem észre az önkéntelen „elszólásokat": a német tévé pl. így jelentette be a hírt: „a világnak új pápája van!" Nem „a katolikus egyháznak", hanem „a világnak". Több más felekezetű kereszténytől tudok, aki örömmel újságolta másoknak: „Van pápánk! Új pápánk van!" Mivel nyerte meg a pápa így a világot, mivel törölt el évszázados feszültségeket, mitől érzik magukénak már nem csak II. János Pált, hanem utódait is a nem katolikus keresztények, a nem keresztények és a nem hívők is?

Sokszor talán el sem hisszük, amit Krisztus megígért: ha megtartjuk az evangéliumot, és úgy fogunk szeretni, mint ő, meg fog változni a világ. A pápa merte megvalósítani ezt, és nagy szeretetével átölelte az emberiséget. És a világ valóban megváltozott. Van, amiben csak néhány napra, de van, amiben már visszafordíthatatlanul. Vajon mi történne, ha valamennyien tudnánk hinni az evangélium és a szeretet erejében?

XVI. Benedek pápa megválasztásának visszhangja

„Amikor az emberek a televízióban meglátták a fehér füstöt, összegyűltek az utcákon és a tereken, hogy az új pápát ünnepeljék" – mondta egy észak-iraki szír katolikus pap. „Amikor XVI. Benedek pápát láttuk a Szent Péter-bazilika erkélyén, nagy volt az örömünk. Még nem ismerjük őt – mondták az iraki hívők –, de meg fogjuk tanulni szeretni őt. Az a legfontosabb, hogy új pápánk van. A templom harangjai egy óra hosszat szóltak, az emberek éjszakába nyúlóan énekeltek és táncoltak a tereken. Az iraki katolikusok büszkék arra, hogy új pápájuk van."

S nem csak az irakiak: az egész világ katolikusai nagy örömmel és egyre nagyobb szeretettel tekintenek rá. Az olaszok rögtön elfogadták és megszerették az új pápát, a lengyelek szintén nagy örömmel üdvözölték, és szerte a világon főleg pozitív visszajelzések észlelhetők. Az első napok – talán mesterségesen keltett – félelme az esetlegesen „hideg, rideg német természettől" mára már komikusnak tűnik. A jó humorról, közvetlenségről, alázatról és szeretetről tanúskodó Szentatya hamar belopta magát az emberek szívébe. Az olasz ANSA hírügynökség egyenesen így kommentálta ezt a jelenséget: „A hideg páncélbíboros kliséje összeomlik."

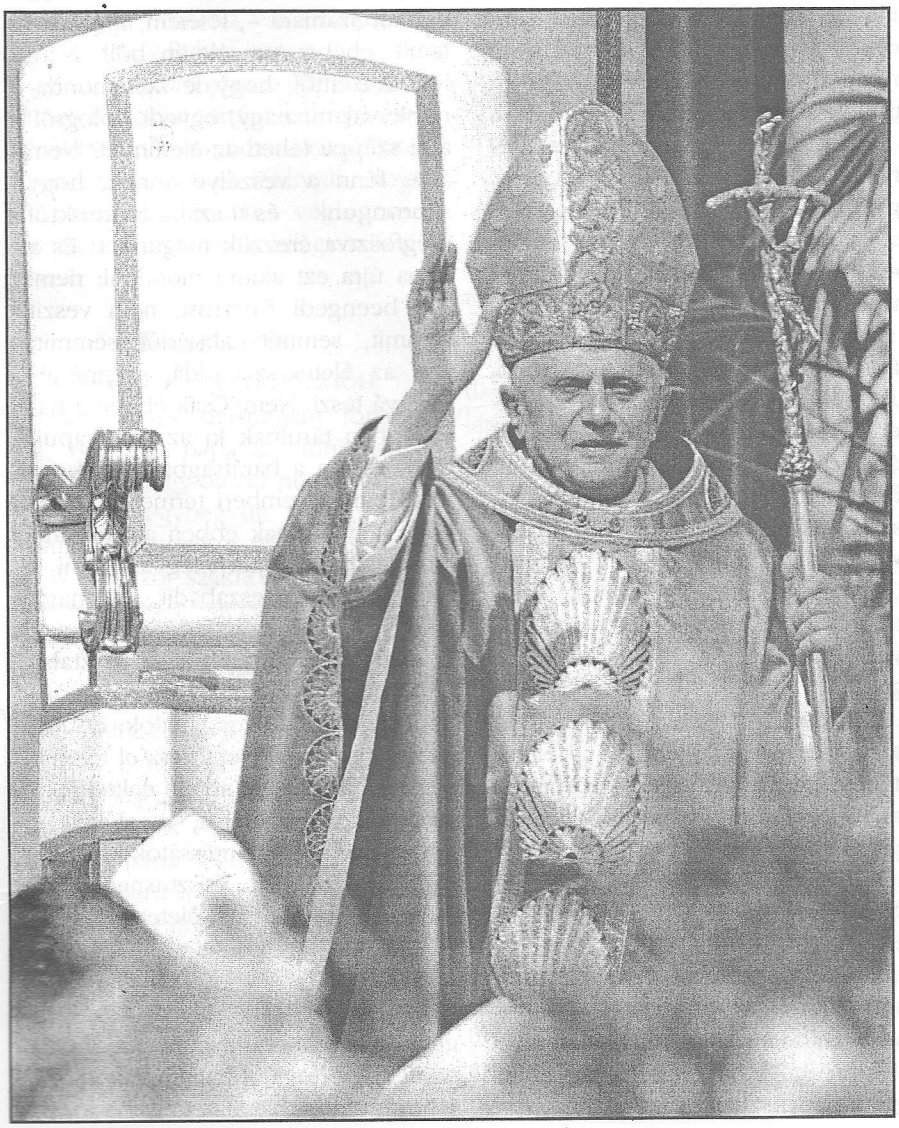

Április 25-én XVI. Benedek találkozott a keresztény egyházak vezetőivel, köztük Rowan Williams canterburyi érsekkel. Az anglikán érsek és a Szentatya kölcsönösen biztosították egymást imáikról. „Örömömre szolgált, hogy meghívhattam az új pápát Angliába, hogy megismerje az anglikán egyházat" – mondta Rowan Williams a találkozó után. Az érsek kiemelte: az elmúlt hetek eseményei – II. János Pál pápa halála és temetése, majd az új pápa szolgálatának kezdete – egy világméretű közösségre irányították a figyelmet. Ez a közösség, tekintet nélkül a vallási különbségekre, közös imádságra gyűlt össze, és ebben az egység új dimenzióját pillanthattuk meg. „Az az érzésem, hogy az új pápa ebben a dimenzióban fog munkálkodni, én ezért imádkozom" – tette hozzá.

***

Jack Bemporad rabbi, a zsidó–katolikus párbeszéd egyik jelentős előmozdítója azért imádkozik, hogy az új pápa legyen Karol Wojtyla méltó utóda, ami a két vallás követői közötti kapcsolatokat, a béke, az igazságosság ügyét illeti.

„II. János Pál pápa kitárta karját a zsidók felé. Most mi is kitárt karokkal várjuk az új pápát, buzgó imánk jeleként, hogy haladjon tovább és megerősödjön az az új, harmonikus és pozitív kapcsolat, amely a keresztények és zsidók között létrejött" – mondta Bemporad rabbi, még a pápa megválasztásának napján. „Osztozunk abban a szilárd meggyőződésben is, hogy a vallások közötti párbeszéd sok jót hozhat a világ számára. A vallások nagy befolyással és azzal a képességgel rendelkeznek, hogy tiszteletben tartják minden ember integritását. A hívek közösen, egységesen nézhetnek szembe a korunkat sújtó számos rosszal. A vallások együttműködése révén valósíthatjuk meg a béke útját. Az emberi élet értékének és méltóságának elfogadásával tudunk leginkább szembenézni azokkal, akik a vallást használják fel önző céljaikra. Most az a kihívás vár ránk, hogy ezeket a közös értékeket egyetlen pozitív tetté váltsuk a világ számára. Ilyen lelkülettel fogadjuk be az új pápát, várva, hogy lépésről lépésre vezessen ben-

nünket az igazságosság és a béke ösvénye felé. Ebben az értelemben válik II. János Pál valódi örökösévé és utódává" – nyilatkozta még Jack Bemporad rabbi.

„A zsidó nép barátjának tartja az új pápát" – mondta Israel Lau, Tel Aviv főrabbija. „Remélem, imádkozom azért, és kívánom, hogy XVI. Benedek II. János Pál nyomába léphessen a zsidó néppel ápolt jó kapcsolatban és barátságban az egész világon, és különösen Izraelben."

A főrabbi egy tavalyi szimpóziumon találkozott Ratzinger bíborossal New York-ban, ahol a bíboros volt az első, aki beszédében elítélte a zsidók elleni gyűlöletet.

A Benedek név

Az első általános kihallgatáson, 2005. április 27-én XVII. Benedek pápa így nyilatkozott névválasztásáról: Azért vette fel a XVI. Benedek nevet, mert össze akarja kapcsolni szolgálatát XV. Benedek pápáéval, aki az első világháború idején vezette az egyházat. „A béke bátor és hiteles prófétája volt és rendíthetetlen bátorsággal törekedett először a háború drámájának elkerülésére, majd pedig súlyos következményeinek enyhítésére. Nyomdokain haladva kívánom szolgálatomat a kiengesztelődés és a minden ember és nép közötti összhang érdekébe állítani, mélyen meggyőződve arról, hogy a béke kincse mindenekelőtt Isten ajándéka. Törékeny és értékes ajándék, amelyért fohászkodni kell, és amelyet nap mint nap mindenki hozzájárulásával kell megvalósítani."

A Benedek név felidézi még Nursiai Szent Benedeknek, Európa egyik védőszentjének rendkívüli alakját. „Az általa alapított bencés rend fokozatos elterjedése óriási hatást gyakorolt az egész földrészen a kereszténység elterjedésére. Szent Benedek ezért nagy tiszteletnek örvend Németországban, és különösen Bajorországban, szülőföldemen. Alapvető vonatkozási pontot jelent Európa egysége számára és erőteljes utalás a földrész kultúrájának és civilizációjának keresztény gyökereire, amelyekről nem mondhatunk le. Ismerjük azt a figyelmeztetést, amelyet regulája szerzeteseinek hagyott örökségbe a nyugati monachizmusnak ez az Atyja: „Semmit se helyezzetek Krisztus elébe!"

Péter utódaként megkezdett szolgálatom elején Szent Benedek segítségét kérem, hogy szilárdan megtartsuk Krisztus központiságát létünkben. Krisztus álljon mindig első helyen gondolatainkban és minden tevékenységünkben!"

A beiktatás – „Ne féljetek!"

„A világban jelen lévő rossztól nem az erőszak, hanem a szeretet menthet meg!"

Április 24-én 10 órakor kezdődött a Szent Péter téren a beiktatási szentmise, amelyen magas rangú állami vezetők, egyházak delegációi és hívők sokasága vett részt. Az olvasmány (ApCsel 4,8-12) és a szentlecke (1Pét 5,1-5, 10-11) után latin és görög nyelven hangzott el az Evangélium (Jn 21,15-19), ezt követte az ősi püspöki jelvény, a pallium, valamint a halászgyűrű átadása. E két ősi szimbólum átadása után a hitben való engedelmesség kifejezéséül 12-en járultak a Szentatya elé gyűrűcsókra – közöttük a világ minden részéről érkezett személyek: három bíboros, egy püspök, egy pap, két szerzetes és – új mozzanatként – világi személyek is; egy házaspár és egy nemrég megbérmált fiatal.

Szentbeszédében XVI. Benedek pápa felidézte: a közelmúltban három alkalommal hangzott fel a Mindenszentek litániája: II. János Pál pápa temetésén; amikor a bíborosok körmenetben vonultak a konklávéra; és most ezen az ünnepi szentmisén. „Mindhárom alkalommal tele volt szívünk aggodalommal – mondta a pápa –, és mégis tudtuk, hogy nem vagyunk egyedül. Aki hisz, soha nincs egyedül."

Beszédének további részében a pallium és a halászgyűrű szimbolikáját elemezte, mint olyan jelképeket, amelyek tartalma pápai programját fejezi ki.

Homíliájának végén a pápa felidézte nagy elődjének, II. János Pálnak 1978. október 22-én mondott feledhetetlen szavait: „Ne féljetek ajtót nyitni Krisztusnak!" „Nincsen-e vajon mindannyiunkban valamiféle félelem – hogy ha teljesen magunkba fogadjuk Krisztust, megnyitjuk magunkat számára –, félelem, hogy valamit elvihet az életünkből? Nem félünk-e attól, hogy le kell mondanunk valami nagy, egyedi dologról, ami széppé teheti az életünket? Nem áll-e fenn a veszélye annak, hogy szorongunk és szabadságunktól megfosztva érezzük magunkat? És a pápa újra ezt akarta mondani: nem! Aki beengedi Krisztust, nem veszít semmit, semmit, abszolút semmit, ami az életet szabaddá, széppé és naggyá teszi. Nem! Csak ebben a barátságban tárulnak ki az élet kapui. Csak ebben a barátságban tárjuk fel valójában az emberi természet nagy képességeit. Csak ebben a barátságban tapasztalhatjuk meg azt, ami a szép és ami megszabadít. Így, nagy erővel és meggyőződéssel, egy hosszú élet személyes tapasztalataiból kiindulva szeretném ma mondani nektek, kedves fiatalok: ne féljetek Krisztustól! Nem vesz el tőletek semmit, hanem mindent nektek ad. Aki neki adja magát, megkapja a százszorosát. Igen, nyissátok ki, tárjátok ki az ajtókat Krisztusnak – és megtaláljátok az igazi életet."

A hívek könyörgései az Egyházért, a Szentatyáért, a politikusokért, a szenvedőkért és a hívek közösségéért németül, franciául, arabul, kínaiul és portugálul hangzottak el.

A szentmise végén XVI. Benedek

„Vezess minket, Karol"

Egy római lakos élménye: „A temetés napján a Cristoforo Colombo-úton vártam a buszra, amikor láttam, hogy számtalan busz halad el a megálló előtt nyilvánvalóan a Vatikán irányába, hogy a Szent Péter-tér környékéről elszállítsa a hívek millióit.

Mialatt meghatódva figyeltem és képzeletben követtem az útvonalat, arra lettem figyelmes, hogy némelyik busz digitális kijelzőjén, ahol a járat számát és az útvonalat szokták feltüntetni, a következő felirat volt látható: „Vezess minket, Karol". Számomra, még ha távol is voltam abban a pillanatban – bevallom – nagyon megható volt ez a pillanat. Soha senkivel nem éreztem magam jobban közösségben, mint azokkal, akik ezt az egyszerű szeretet- és hitmegnyilvánulást kifejezték a Szentatya iránt."

pápa a hívek éljenzése és tapsa közepette osztott áldást.

A pápa és Németország

Joseph Ratzinger bíboros pápává választása „nagyon pozitív hatással lehet a német egyházra" – vélte Erwin Josef Ender berlini apostoli nuncius. Ender érsek kifejezte örömét a „szerencsés döntés" felett, és elmondta: szeretne „olyan reakciókat látni Németországban, amelyek Lengyelországban voltak tapasztalhatók. Ratzinger személyét ott II. János Pál pápa legközelebbi munkatársaként tartják számon, és olyan személyt látnak benne, aki továbbviszi ezt az örökséget."

Karl Lehmann bíboros, a német püspöki konferencia elnöke ígéretet tett az újonnan megválasztott bajor születésű pápának, hogy „német hazája mindenben segítségére lesz". A mainzi püspök szerencsésnek tartja, hogy 60 évvel a II. világháború vége után német bíborost választottak az egyház élére. „Sokan nem gondolták, hogy ez megtörténhet a XX. századi Németországban történt szörnyű események után" – mondta. Hozzáfűzte: „Ezért ezt egy jelnek tekintjük, hogy Németország immár véglegesen visszatért a nemzetek világközösségébe."

Találkozás a német zarándokokkal

Beiktatásának másnapján fogadta XVI. Benedek pápa az ünnepségre érkezett mintegy ötezer német zarándokot. Az egybegyűlt hívek nagy örömmel fogadták a pápát, s beszédét is többször szakították meg hangos tapsszal és tetszésnyilvánítással.

„Szívből köszönöm a jókívánságokat, a törődés és barátság szavait és jeleit, amelyeket Németország minden részéből igen nagy számban kaptam. Utam kezdetén, amely egy olyan szolgálatba vezet, amelyre soha nem gondoltam, és amelyre – úgy hittem – nem lettem teremtve, számomra ez igen nagy megerősítést és segítséget jelent. Isten fizesse meg!

A kihallgatás végén támogatást és bizalmat kért: „Menjünk együtt, tartsunk össze! Bízom segítségetekben. Arra kérlek benneteket, hogy legyetek megértők, ha hibáznék, mint ahogy minden ember hibázni szokott, vagy ha néha valami érthetetlen marad, amit a pápa lelkiismeretéből és az Egyház lelkiismeretéből kiindulva kell, hogy mondjon vagy tegyen. Azt kérem, hogy legyetek bizalommal! Tartsunk össze, akkor megtaláljuk a helyes utat! És kérjük Máriát, az Úr édesanyját, hogy megérezhessük az ő női és anyai mivoltának jóságát, mert csak ebben tárulhat fel előttünk Krisztus titkának egész mélysége. Az Úr áldjon meg mindannyiotokat!"

XVI. Benedek pápa életrajza

Joseph Ratzinger 1927. április 16-án született a németországi Marktl am Inn-ben, a Passaui Egyházmegye területén. Édesapja a csendőrség tisztje volt, régi bajor földműves családból származott.

Fiatalságának éveit Traunsteinben töltötte. A II. világháború legutolsó szakaszában a légvédelmi egységekhez hívták be kisegítőnek. Kényszerrel besorozták a Hitlerjugendbe, ahonnan pár hónap után sikerült megszöknie. Fegyver nem volt a kezében. Most, pápává választásakor megpróbálták ezt felhánytorgatni, megkérdezve, hogy tud így a zsidók szemébe nézni. Azonban a zsidók nagy örömmel üdvözölték őt, jól ismerve nézeteit és az akkori időket.

1946-tól 1951-ig filozófiát és teológiát tanult a Müncheni Egyetemen és a Freisingi Filozófiai és Teológiai Főiskolán. 1951. június 29-én szentelték pappá, s ezután nem sokkal megkezdte tanári tevékenységét. 1953-ban szerezett teológiai doktori fokozatot, négy esztendővel később pedig habilitált fundamentális teológiából.

1951-ben München-Moosachban volt kisegítő lelkipásztor, majd 1951-52-ben München-Bogenhausenben káplán. 1952-től 1954-ig a Freisingi Szemináriumban volt tanár.

1954-től 1957-ig a Freisingi Filozófiai és Teológiai Főiskolán volt a dogmatikus és a fundamentális teológia docense, majd ugyanitt 1958-59-ben rendkívüli egyetemi tanár. 1959-től 1963-ig a fundamentális teológia egyetemi tanára volt Bonnban. 1962 és 1965 között a II. Vatikáni Zsinat teológiai szakértőjeként, peritusaként tevékenykedett. 1963 és 1966 között a dogmatika és a dogmatörténet professzora volt a Münsteri Egytemen, majd ugyanezeket a tárgyakat tanította 1966-tól 1969-ig a Tübingeni Egyetemen és 1969-től 1977-ig a Regensburgi Egyetemen, ahol 1976-77-ben az egyetem rektorhelyettese volt.

VI. Pál pápa 1977. március 25-én münchen-freisingi érsekké, s ugyanezen év június 27-én bíborossá nevezte ki. Még ebben az évben a Regensburgi Egyetem díszprofesszora lett.

1981. november 25-én II. János Pál pápa a Hittani Kongregáció prefektusává nevezte ki. Ezzel egyidejűleg a Nemzetközi Teológiai Tanács és a Pápai Biblikus Tanács elnöke is lett.

1986 és 1992 között a Katolikus Egyház Katekizmusát összeállító pápai bizottság elnöki teendőit is ellátta.

2002-ben választották meg a bíborosi kollégium dékánjává.

XVI. Benedek pápa 10 nyelven beszél, emellett szívesen játszik zongorán is, kedvenc zeneszerzője Wolfgang Amadeus Mozart.

Hegycsúcsot neveznek el II. János Pál pápáról

II. János Pálról nevezik el az Appenninek egyik legmagasabb csúcsát. A névadási ünnepségre a néhai Szentatya 85. születésnapján, május 18-án kerül sor. Az elhunyt pápa lelki üdvéért José Saraiva Martins bíboros, a Szentté-avatási Kongregáció prefektusa mutat be szentmisét abban a Szent Péterről nevezett kis templomban, ahol II. János Pál pápa több ízben megállt imádkozni abruzzói szabadsága alatt.

A nyolcadik német pápa

Joseph Ratzinger a nyolcadik, német földről származó pápa, bajorként pedig a negyedik. A németalföldi Utrechtből származó VI. Adorján közel 500 évvel ezelőtt élt, az utolsó bajor származású pápa, II. Viktor pedig 950 éve ült a péteri székben. Bajor földön minden előzetes találgatás ellenére meglepést okozott Joseph Ratzinger bíboros pápává választása.

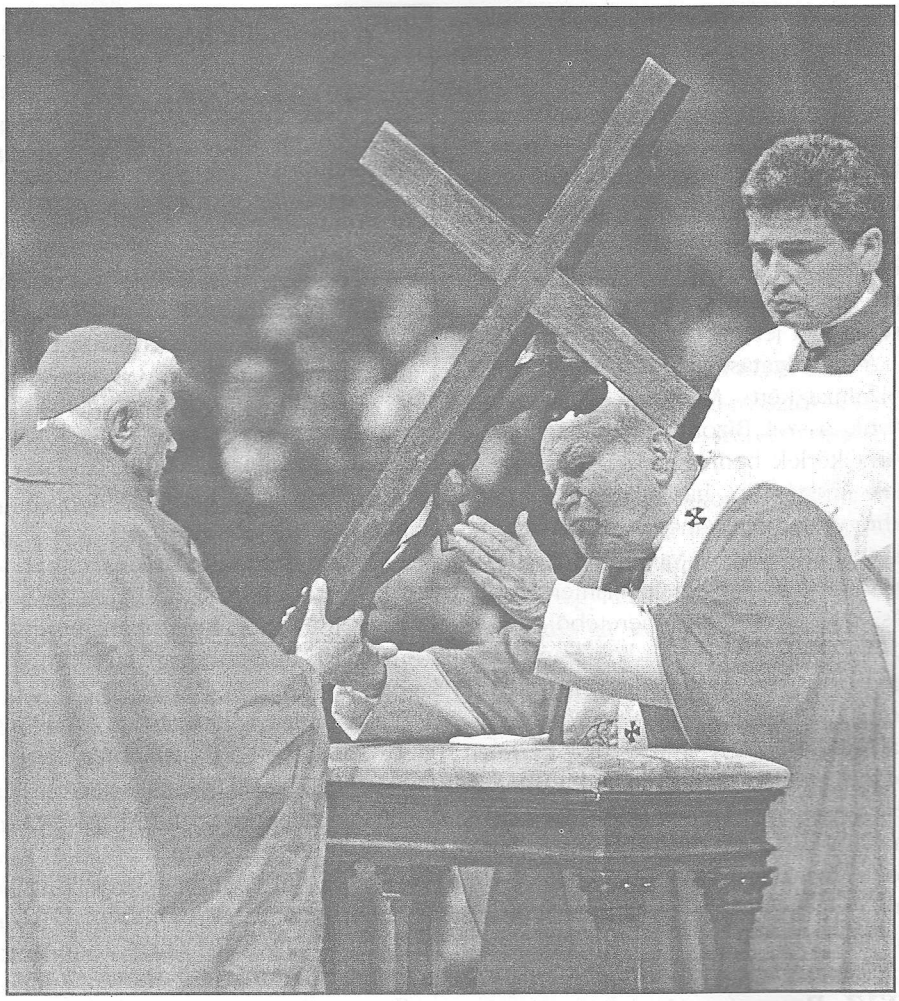

XVI. Benedek pápa elődei nyomdokain kíván járni

XVI. Benedek pápa a megválasztása utáni nap reggelén a Sixtus-kápolnában megtartotta a konklávét lezáró szentmisét. Pápasága programját a következőkben foglalta össze: „Most, amikor megkezdem szolgálatomat Péter utódaként, ismételten elhatározom, hogy elődeim nyomdokain járva és az egyház két évezredes hagyománya szerint folytatom a II. Vatikáni Zsinat megvalósítását." Elsődleges feladatának tekinti továbbá a keresztények egységére való törekvést, a teológiai párbeszédet, az emlékezet megtisztítását, a nem keresztényekkel, nem hívőkkel való párbeszédet. Külön szólt a fiatalokhoz, akiket kiváltságos kapcsolat fűzött II. János Pálhoz. Megígérte nekik, hogy részt vesz az augusztusban esedékes kölni Ifjúsági Világtalálkozón. Üzenete elején tisztelettel adózott elődjének, az általa is „nagy pápának" nevezett II. János Pálnak, aki, mintha mosolyogna rá és így szólna hozzá: „Ne félj!"

Az új pápának megválasztása utáni első útja II. János Pál pápa sírjához vezetett, ahol imában mélyült el.

A pápa köszöntése — minden magyarnak

Erdő Péter bíboros a pápaválasztás után körlevelet adott ki, melyből egy ránk is vonatkozó részt idézünk: Mikor megválasztása után a pápa „a sekrestyéből már fehér reverendába átöltözve visszatért a Sixtusi kápolnába és helyet foglalt a pápai széken, akkor mi, választó bíborosok egymás után elindultunk hozzá, elébe térdeltünk és megcsókoltuk gyűrűjét. Ezzel fejeztük ki tiszteletünket és engedelmességünket Szent Péter utóda iránt. Ekkor mondta nekem azokat a szavakat, melyek különleges örömet okoztak: *Szeretettel köszöntöm a magyarokat. Megáldom őket! Adja át köszöntésemet minden magyarnak.* Ezúton is szeretettel tolmácsolom a Szentatya üzenetét és áldását az egész magyarság felé."

XVI. Benedek pápa Úrnapján Bariba utazik

XVI. Benedek pápa május 29-én, Úrnapján részt vesz az olaszországi Bariban a XXIV. Országos Eucharisztikus Kongresszus lezárásán. Ez lesz az első alkalom, hogy Román kívül találkozik a hívekkel és püspökeikkel. Ezt az eseményt még II. János Pál pápa készítette elő. „II. János Pál remélte, hogy jelen lehet ezen a nagy találkozón, és mi hisszük, hogy valóban itt lesz velünk és néz minket az égből. Ám most XVI. Benedek pápa fejezi be az elődje által elkezdett művet" – mondta Francesco Cacucci érsek, a Bari-Bitonto egyházmegye főpásztora.

Írta és a Magyar Kurír, valamint a Vatikáni Rádió hírei alapján összeállította: Pápai Zsuzsanna

Hamarosan elkezdődhet II. János Pál boldoggá avatási pere

XVI. Benedek május 13-án a Lateráni Szent János-bazilikában a római papsággal találkozott. Ekkor jelentette be: elrendeli elődje, II. János Pál boldoggá avatási perének azonnali elindítását. Az egyházjog szerint ugyanis erre öt évet kellene várni. A pápa még a végére sem ért mondandójának, amikor a jelenlévők felálltak és hosszantartó tapssal üdvözölték a bejelentést.

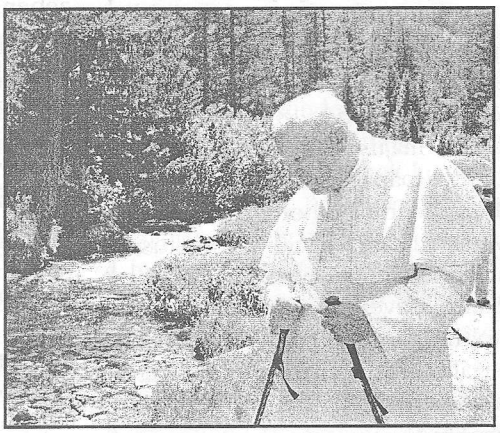

Péter utóda

A rádiónak és a televíziónak köszönhetően úgy követhettük nyomon az új pápa, XVI. Benedek megválasztását, mint a világ legfőbb eseményeinek egyikét. Részletekbe menően tárgyalták a választás hogyanját, mikéntjét, a lehetséges esélyeseket is taglalták. Jóslatokba bocsátkoztak, konzervatív és liberális jelölteket emlegettek, egyszóval a sajtóra jellemző szokásos módon zajlott minden. Napokon keresztül a világ első számú eseményeinek színhelye volt a Szent Péter tér, melynek oszlopai – felülnézetből – egy kulcslyukat formáznak, s ez eszünkbe juttatja a Szent Péter apostolnak tett ígéretet: „Neked adom a mennyek országa kulcsait." Valóban kulcskérdés annak a lelki vezetőnek megválasztása, akinek legelső elődje – a Bazilika kriptájában nyugvó Péter – a Szikla nevet viselte.

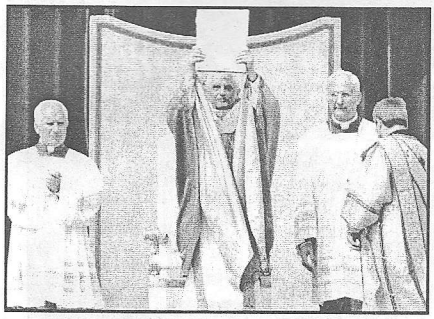

Kevesebb szó esett a megválasztandó Péter-utód evangéliumi hátteréről, arról, hogy milyen feladattal bízta meg őt Jézus, mi a kapcsolata apostoltársaival, akiknek élére állíttatott. A sajtó többször utalt a II. vatikáni zsinatra, annak tanítására, hogy milyen legyen az egyház a mai korban stb. Most azt nézzük meg, hogy mit mond az egyik legfontosabb zsinati dokumentum a püspöki kollégiumról és annak fejéről, a pápáról.

A Lumen gentium (Népek világossága) kezdetű hittani konstitúció az Egyházról szól, annak felépítéséről, céljáról. Az alábbi rövid áttekintés csak a püspökök testületének fejét, a pápát érinti.

Az Úr úgy rendelkezett, hogy az apostolok egyetlen kollégiumot* alkossanak, melyhez kapcsolódik Róma püspöke, Szent Péter utóda. A világ püspökei kezdettől fogva fenntartották a lelki kapcsolatot Róma püspökével; a zsinatok összehívása, illetve a határozatok aláírása is a római püspökhöz kapcsolódott. A püspöki testület tagjává a felszentelés tesz és a tagokkal való közösség. „A kollégiumnak, vagyis a püspökök testületének csupán akkor van meg a maga sajátos tekintélye, ha hozzáértik a római pápát, Péter utódát, a főt, akinek primátusa (elsősége), hatalma csorbítatlanul megmarad az összes pásztorok és hívek felett. A római pápának ugyanis tisztsége folytán – ő Krisztus helyettese és az egész egyház feje – teljes, legfelsőbb és egyetemes hatalma van az egyházon, és ezt mindig szabadon gyakorolhatja. A püspökök rendje viszont, amely az apostolok kollégiumának helyére lépett a tanítás és a lelkipásztori gondoskodás terén, sőt amelyben megszakítás nélkül megmarad az apostoli testület, fejével, a római pápával együtt – és sohasem e fő nélkül – szintén hordozója az egész egyházra kiterjedő legfőbb és teljes hatalomnak; de ezt a hatalmat csak a római püspök beleegyezésével gyakorolhatja. Az Úr az egy Simont tette meg az egyház sziklájának és kulcsárának (Te Péter vagy, azaz kőszikla; neked adom a mennyek országa kulcsait – Mt 16,18-19), és őt rendelte egész nyája pásztorának (Legeltesd bárányaimat – Jn 21,15). Bizonyos azonban, hogy a Péternek megadott oldókötő hatalom (Amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is, amit föloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyben is – Mt 18,18) adva van a fejével egyesült apostolkollégiumnak is. Ez a kollégium sokakból áll: ez az Isten népének sokféleségét és egyetemes voltát fejezi ki; de egy fő alatt tömörül: ez pedig Krisztus nyájának egységét szemlélteti." (LG 22).

Tehát az egyházon belül vannak olyan feladatok, amelyeket a püspökök megosztanak egymással: ez elsősorban az evangélium hirdetése, a részegyházak irányítása, a tanúságtétel; de vannak olyan megbízatások, melyek külön fenn vannak tartva

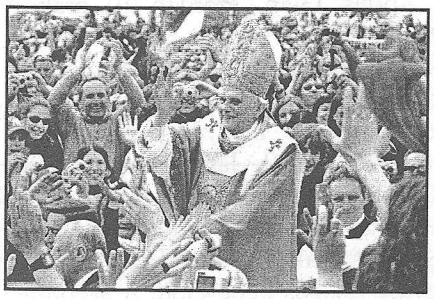

Péter utódjának. Ezért olyan fontos esemény a pápaválasztás, hogy ki is lesz az egyház legfőbb vezetője. Sokan azt képzelik, hogy az egyház hatalmi szervezet. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy ennek a szervezetnek a lényege a szolgálat. A pápa ebben a rendszerben nem a legfőbb uralkodó – hiszen ő Isten szolgáinak szolgája –, hanem az engedelmesség garanciája. Ezt a kifejezést az új pápa, XVI. Benedek még bíboros korában használta. „Ez azt jelenti – folytatja Ratzinger bíboros –, hogy az egyház nem teheti azt, amit szeretne. A pápa sem mondhatja azt, hogy az egyház, a hagyomány én vagyok, hanem ellenkezőleg, elkötelezett, és az egyház ezen elkötelezettségét testesíti meg. Ha az egyházban az a kísértés támadna, hogy most másként, kényelmesebben szolgál, meg kell kérdezni, hogy megtehetjük-e ezt egyáltalán.

A pápa tehát nem eszköz, amely által egy másik egyházat életre lehet hívni, hanem ő a védelem az egyéni érdekkel és hatalmakkal szemben. Mondok egy példát: az Újszövetségből tudjuk, hogy a szentségi házasság felbonthatatlan, elválaszthatatlan. Jelenleg vannak olyan irányzatok, amelyek azt mondják, hogy a pápa ezen változtathatna. Nem, ő sem változtathat ezen. A pápa nem mindent tehet meg, amit akar, hanem ellenkezőleg, neki is mindig újra meg kell erősítenie bennünk az engedelmességet, vagyis folytatnia kell a lábmosást, amit az Úr bízott rá."

Hidász Ferenc OFM
püspöki helynök

* A szó eredeti jelentése: együttes hivataloskodás, testület

Gyászmise II. János Pál pápáért Munkácson

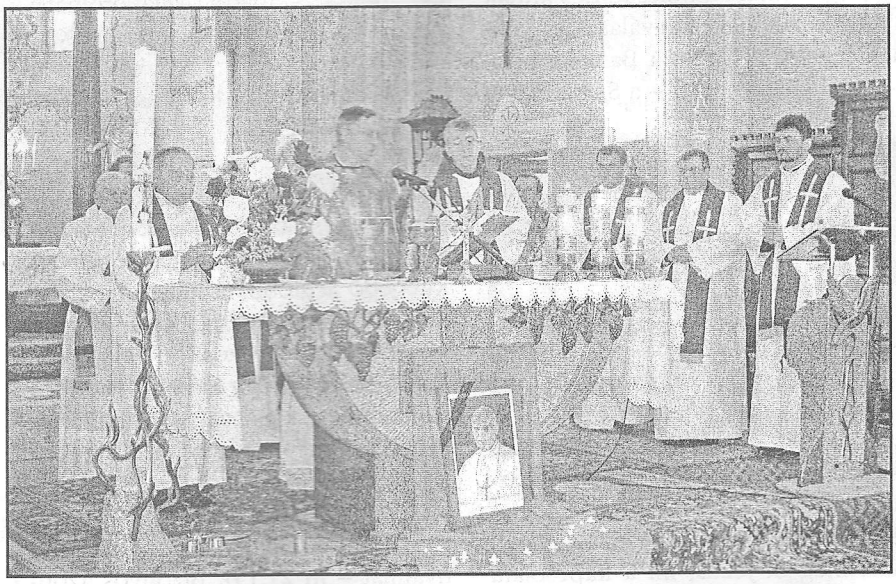

Április 13-án, szerdán 10 órakor Munkácson a Tours-i Szent Márton-székesegyházban gyászmisét mutatott be Majnek Antal püspök atya az egyházmegye magyar nyelvű papjaival együtt II. János Pál pápáért. Bevonuláskor a papok mindegyike egy-egy égő mécsest helyezett el a Szentatyának az oltár elé állított, gyászszalagos képe előtt. A szentmisén megemlékeztek az elhunyt pápa édesanyjáról is, aki sok évvel ezelőtt ezen a napon halt meg.

A szentmise a halotti zsolozsma éneklésével kezdődött. Homíliájában Majnek Antal püspök atya megemlékezett a Szentatya életútjának főbb állomásairól. Arról is beszélt, hogy a Szentatyával való találkozásai közben mindig azt tapasztalta, hogy nagyon jól ismerte a kárpátaljai római és görög katolikus egyház múltját és mostani helyzetét. II. János Pál pápa alapította meg a Munkácsi Egyházmegyét is.

„A nem katolikusok, sőt Isten különleges jeleként a nem keresztények is szeretettel imádkoztak érte haldoklásában, majd halála után is. Nemcsak életében, hanem halálában is meggyőződhettünk életszentségéről. Rajta keresztül maga az Úr Jézus – az utolsó napokban a kereszten szenvedő Jézus – volt hatással a világra. Az egyház történelmének nagyon fontos pillanata, ahogy a Szentatya a katolikus anyaszentegyháznak életével, de halálával még inkább bizonyítja a feltámadt Isten jelenlétét. Reméljük, nemsokára nem csak érte imádkozhatunk, hanem közbenjárását is kérhetjük. A következő napokban pedig imádkozzunk olyan szentéletű pápáért, aki folytatja II. János Pál pápa megkezdett örökségét, hozzátéve a saját karizmáját is."

A szentmise után a „lucernárium" következett, a halotti szertartásnak a nagyszombati liturgiához hasonló része, mely a feltámadás reménységét és örömét hirdeti.

Pápai Zsuzsanna

Ő, aki fiatalon elvesztette édesanyját, égi édesanyját annál jobban szerette. Hallotta a keresztre feszített Úr szavait, amelyek személyesen is neki szóltak: „Íme, a te anyád." És ő is úgy tett, ahogy a szeretett tanítvány: hazavitte őt otthonába. Totus Tuus. És ettől az édesanyától megtanulta, hogyan váljon Krisztushoz hasonlóvá.

Ratzinger bíboros
II. János Pál pápa temetésén mondott búcsúbeszédéből

Ó, napba öltözött Asszony...

Mi, Éva számkivetett fiai, kik itt élünk a Földön, föltekintünk rád! Te, Krisztus napjába öltözött, az ember és a világ megváltásának napjába, melyet Fiad a kereszten és a föltámadásban szerzett.

Tedd, hogy a Földön szünet nélkül ez a nap ragyogjon ránk!

Tedd, hogy el ne homályosodjon az emberek lelkében!

Te, az Egyház élő ikonja, esdd ki, hogy ez a nap világítsa be az Egyház földi útjait!

És engedd, hogy az Egyház tekintetét terád, a Megváltó anyjára szegezve szünet nélkül tanulja, hogyan legyen ő is anya!

Ó, anyánk... védelmezd e föld gyermekeit a lélek halálától!

Az emberiség előtt, akit, úgy tűnik, megigéz mindaz, ami időleges – és akkor, amikor a „világ birtokba vétele" elfedi az ember Istenben elrejtett örök sorsának perspektíváját –, légy magad Isten tanúja!

II. János Pál pápa imája

Nagyon jól beleillik annak a kereszténységnek a lelki útjába, mely 2000 év múltán sem veszített semmit a kezdeti frissességből, s érzi Isten Szentlelkének „evezz a mélyre" késztetését, hogy újra elmondja, sőt elkiáltsa a világnak, hogy Krisztus, az Úr és Üdvözítő, „az út, az igazság és az élet" (Jn 14,6), „az emberi történelem célja, az a végpont, melyre a történelem és a civilizáció vágyai irányulnak."

II. János Pál pápa: ROSARIUM VIRGINIS MARIAE

Szemlélni Krisztus arcát, éspedig Máriával együtt szemlélni – ez az a program, melyet a harmadik évezred hajnalán az Egyháznak adtam, amikor arra szólítottam föl, hogy az új evangelizáció lelkesedésével evezzen a mélyre a történelem tengerén (vö. Lk 5,4). Krisztus szemlélése azt is jelenti, hogy föl tudjuk ismerni mindenütt, ahol megmutatkozik sokféle jelenlétében, de mindenekelőtt testének és vérének eleven Szentségében. Az Egyház az eucharisztikus Krisztusból él, belőle táplálkozik, tőle nyeri világosságát. Az Eucharisztia a hit misztériuma, s ugyanakkor a „világosság misztériuma". Valahányszor az Egyház ünnepli, a hívők bizonyos módon átélhetik a két emmauszi tanítvány élményét: „Megnyílt a szemük és fölismerték őt." (Lk 24,31).

II. János Pál ECCLESIA DE EUCHARISTIA kezdetű enciklikájából

Mária az isteni kegyelem anyja, mert a kegyelem Szerzőjének anyja. Teljes bizalommal hagyatkozzatok rá! Tükrözzetek vissza valamit Krisztus szépségéből! Táruljatok ki a Szentlélek sugallatának, váljatok félelmet nem ismerő apostolokká, legyetek képesek arra, hogy a szeretet tüzét és az igazság világosságát sugározzátok magatok körül! Mária iskolájában fedezzétek föl a konkrét feladatot, amit Krisztus vár tőletek, tanuljátok meg, hogy életetekben az első hely az Övé legyen, és feléje irányuljanak gondolataitok és cselekedeteitek!

II. János Pál pápa üzenetéből a XVIII. Ifjúsági Világnapra 2003. ápr. 13-án.

Nagy és irgalmas Isten, atyáink Istene!
A béke és az élet ura, mindenek Atyja!
A te gondolatod a béke és nem a pusztulás;
elítéled a háborút és megtorlod az erőszakosok gőgjét.
Elküldted Fiadat, Jézust, hogy hirdesse a békét
a közelieknek és távoliaknak,
hogy egyek legyenek az emberek
minden fajból, minden nemzetségből.
Hallgasd meg fiaid egybehangzó kiáltozását,
az emberiség zokogó könyörgését:
sohase legyen többé háború, ne legyen többé,
mert jóvátehetetlen kaland, amelyből nincs visszaút,
a gyász és az erőszak ördögi köre!
Egyesülve Szűz Máriával, Jézus Anyjával,
még tovább kérlelünk:
beszélj a felelősöknek a szívére a népek sorsáért!
Állítsák le a megtorlás és a bosszú logikáját:
Szentlelked sugalljon új megoldásokat
a nagylelkű és minden tiszteletet megérdemlő
várakozásra:
ezekkel sokkal többre lehet menni,
mint a háború elsietett döntéseivel.
A béke napjaival ajándékozd meg korunkat!
Soha többé háborút!

II. János Pál

A mindenséget teremtő Atya és az emberiséget megváltó megtestesült Ige a forrása annak, hogy testvérként táruljunk ki egyetemesen minden ember felé, s arra késztet, hogy mindenkit átöleljünk azzal az imádsággal, mely ezzel az édes szóval kezdődik: „Miatyánk..." Nagyon jelentős, hogy éppen az imádságban és az imádság által fedezi föl az ember a legegyszerűbben és a legmélyebben a maga sajátos személyiségét: az emberi „én" az imádságban fogja föl a legkönnyebben személyvoltának mélységét.

II. János Pál pápa leveléből a Családokhoz

Hazai hírek

Április 8-10. Steven Tomasefski amerikai karizmatikus diakónus az ungvári Szent Gellért Kollégiumban lelkigyakorlatot tartott fiatalok számára.

Április 18-22. A Németországból érkezett Margaritha Valappila nővér karizmatikus lelkigyakorlatot tartott Técsőn a magyar nyelvű híveknek, melyen 80-an vettek részt Kárpátalja különböző részeiből.

Április 23. Ifjúsági szentmise volt Ungváron, melyet Mékli Attila atya celebrált, a szentmise után pedig Sillye Jenő és barátai adtak koncertet.

Április 26-29. Margaritha nővér karizmatikus lelkigyakorlatot tartott az ukrán nyelvű hívek számára a Munkács melletti Schönbornban. A lelkigyakorlatra kb. nyolcvanan gyűltek össze.

Április 30. – május 1. Megtartották az Egyházmegyei Hittanverseny döntőjét az idősebb számára korosztály Ungváron, a Szent Gellért Kollégiumban.

Május 2. Lezajott az Egyházmegyei Hittanverseny döntője a fiatalabb korosztály számára Munkácson.

Május 7. Megrendezték a VII. Római Katolikus Egyházzenei Találkozót Munkácson. A nevetlenfalui és a huszti gyermekkórusok után az aknaszlatinai, huszti, beregszászi, munkácsi és ungvári felnőttkórusok léptek fel. Vendégszerepelt a budapesti Wekerle-telep Szent József kórusa is. A találkozót szentmise zárta, melyet Molnár János ungvári káplán tartott.

Május 8. „Törd meg kenyeredet az éhezőkkel" címmel jótékonysági koncertre került sor Munkácson a négy történelmi egyház kórusainak részvételével. A Tours-i Szent Márton székesegyházban a római katolikus egyház, az ukrán pravoszláv egyház, a református egyház és a görög katolikus egyház munkácsi kórusai mellett fellépett még a budapesti Wekerle-telep Szent József kórusa és az ungvári görög katolikus szeminárium növendékeinek kórusa is. A bevételt a munkácsi szegények étkeztetésére ajánlották fel.

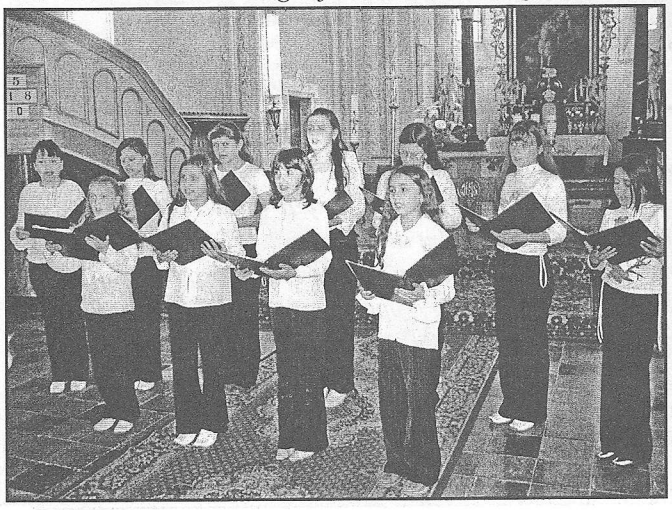

Május 14. A X. Munkácsi Ifjúsági Találkozón Varga László kaposvári plébános volt a meghívott előadó. A találkozó mottója: „Életünk Szentmiséje" volt, és a következő kérdéseken gondolkozhattunk el: „Van-e időm arra, akit szeretek? Mennyi? Találkoztam-e már a Feltámadottal? Tettem-e már tanúságot az örömhírről?"

Május 18-22. Medjugorjei zarándoklaton vesz részt Ukrajnából 49 személy, ezek közül 30-an Kárpátaljáról, idősebbek és fiatalok, magyarok és ukránok egyaránt.

Felhívások

Május 28. Schönbornban tartják meg a IV. Kárpátaljai Katolikus Cigánytalálkozót. Ezen a találkozón a koncházi, viski, homoki, beregújfalusi és gálocsi cigányok vesznek részt.

Június 5. Ifjúsági szentmise lesz Ungváron.

Az Egyházmegyei Hittanverseny jutalomtábora június 14-17 között lesz. A helyszínről minden érdekeltet a Szervezőiroda munkatársai értesítenek majd.

Július 4-10. Szinyákon rendezik meg a III. Gitáros Tábort. Jelentkezni a Szervezőirodában június 25-ig Megyesi Lászlónál vagy Kiss Katalinnál a következő telefonszámokon lehet: 8-231-54670; 54671.

Július 18-22. Párhuzamosan két ministránstábort rendeznek meg, Kerekhegyen, ill. Gyertyánligeten. Jelentkezni a helyi plébánosnál vagy ministránsoktatónál július 10-ig lehet.

Augusztus 12-14. Roska Péter atya lelkigyakorlata lesz Ungváron, a Szent Gellért Kollégiumban. Ha lehet, mindenki hozza magával a házastársát is! Jelentkezni Munkácson a Szervezőirodában lehet – tel.: 8-231-54670; 54671 –, ill. Ungváron Popovics Krisztinánál, a 8-222-34594-es telefonszámon.

Külföldi hírek

II. János Pál pápa utolsó adománya

Róma: Röviddel halála előtt II. János Pál pápa egy olasz életvédő szervezetnek nagyvonalú adományt jutatott el. Az Il Giornale olasz napilap szerint március 29-én – négy nappal a pápa halála előtt – 25.000 euró értékű adomány érkezett a Movimento per la Vita (Mozgalom az életért) javára.

A pénzt a Gemma-Projekt kivitelezéséhez kell felhasználni, amely szülés előtt és után álló asszonyokat 18 hónapig támogat anyagilag. II. János Pál pápasága alatt számos alkalommal utalt át nagyobb összegeket segélyszervezeteknek. Ezek legtöbbször a katasztrófák károsainak enyhítésére felhasználható segélyek voltak, amelyeket a Szentatya a Cor Unum Pápai Tanácson keresztül továbbított. KAP/MK

A pápa és az orosz ortodox küldöttség találkozója

Április 25-én találkozóra került sor XVI. Benedek pápa és a Kirill metropolita által vezetett orosz ortodox küldöttség között. Ezt több orosz hírügynökség – a Ria-Novosztyi, az Interfax és az Itar-Tassz – is megerősítette a moszkvai patriárkátushoz közel álló forrásokra hivatkozva. A források szerint Kirill szmolenszki és kalinyingrádi metropolita, az orosz ortodox egyház külföldi kapcsolatokért felelős titkárságának vezetője II. Alekszij szívélyes és meleg hangú üdvözletét hozta el a pápának. Emellett a megbeszélésen szóba kerültek a két egyház közötti ökumenikus kapcsolatok, amelyek eleve igen terheltek, s amelyek az elmúlt években sok szempontból még nehezebbekké váltak. II. János Pál pápa, az első szláv pápa, ezért nem tudott ellátogatni Moszkvába.

Szintén április 25-én, Moszkvában II. Alekszij pátriárka újságíróknak elmondta, hogy egy oroszországi pápalátogatásra még nem érett meg az idő. Erre csak a kapcsolatok megjavulása után lesz lehetőség. A legfőbb nehézséget továbbra is az állítólagos katolikus „térítés" valamint az ukrajnai egyházi helyzet jelenti.

Ugyanakkor II. Alekszij méltatta XVI. Benedek erkölcsi látásmódját, a hagyományos értékek védelmében kifejtett tevékenységét, a házasság szentségével kapcsolatos álláspontját, különös tekintettel az egynemű párok követeléseivel kapcsolatban. A pátriárka ugyanígy méltatta a világos és egyértelmű állásfoglalást a női papság kérdésével kapcsolatban.

Kína: Közvetítés a Szentatya beiktatási szentmiséjéről

A Kínai Népköztársaságban élő katolikusok a történelem folyamán először láthatták egy pápa beiktatási szentmiséjének részleteit. A Phoenix TV nevű műholdas csatorna közvetítette a római ünnepség utolsó részét, már XVI. Benedek homíliája után. Bár a programot csak az utolsó pillanatban közölték, a hívek sms-ekben értesítették egymást a közvetítésről. A People's Daily angol nyelvű újság szintén tájékoztatott Szent Péter utódának beiktatásáról a Xinhua hírügynökség távirati jelentése alapján.

Mint ismeretes, a vatikáni ünnepségen a tajvani delegáció is részt vett, Kína azonban nem. A pekingi vezetőség azt követeli a Szentszéktől, hogy szakítsa meg Tajpejjel a diplomáciai kapcsolatot. VR/MK

Dél-Korea meghívta a pápát

Dél-Korea hivatalosan meghívta XVI. Benedek pápát. A meghívást baráti mosollyal fogadta a pápa – közölte a Fides hírügynökség. A meghívásra a Szentatya április 24-i beiktatási szentmiséje után, a dél-koreai kulturális és idegenforgalmi miniszter Robert Chung Dong-chae személyes gratulációja alkalmával került sor, aki a koreai egyház és a koreai nép kívánságát tolmácsolta.

Az észak-koreai kis katolikus közösség, amelyet a kormány ellenőrzés alatt tart és nincs papja sem, eljuttatta jókívánságait és örömét kifejező üzenetét XVI. Benedek pápához: „Legszívélyesebb jókívánságainkat küldjük Őszentségének, XVI. Benedek pápának, Isten kegyelmében és a katolikus egyház mély hitében. Meggyőződésünk, hogy az új pápa a szeretet, a béke és az igazságosság előmozdításán fog munkálkodni." VR/MK

Az orosz katolikusok is meghívják a Szentatyát

Moszkva: Tadeusz Kondrusiewicz, a moszkvai Istenanya egyházmegye érseke oroszországi látogatásra hívta XVI. Benedek pápát.

A Szentatyának küldött üzenet kifejezi a reményt, hogy a pápa látogatása Oroszországban „megerősít bennünket a hitben, és elmélyíthetjük a párbeszédet az orosz ortodox egyházzal".

Az érsek biztosítja a Szentatyát, hogy az orosz katolikusok imáikkal támogatják őt, és kérik az Urat, hogy adjon testi és lelki erőt a nehéz küldetés teljesítéséhez.

Tadeusz Kondrusiewicz érsek levelet is írt, amelyet a vasárnapi szentmise keretében olvasnak majd fel az egyházközségekben. A levélben megemlíti, hogy Joseph Ratzinger bíboros néhány könyve – így a Bevezetés a kereszténységbe c. – nagyon népszerű Oroszországban.

A prelátus úgy látja, XVI. Benedek segít a mai egyháznak „megtalálni a szekularizmus és a relativizmus ártalmas befolyása elleni orvosságot". Zenit/MK

A pápa részt vesz a kölni Ifjúsági Világtalálkozón

XVI. Benedek pápa első nemzetközi útja valószínűleg hazájába, Németországba vezet majd. Elődje, II. János Pál – aki a 2002-es torontói találkozó után meghirdette a kölni találkozót – tervezte, hogy ellátogat az augusztusi kölni Ifjúsági Világtalálkozóra – ez volt az egyetlen betervezett külföldi látogatása, amelyre már nem kerülhet sor.

Pápaságának első üzenetében XVI. Benedek különösen is üdvözölte a fiatalokat, akik bensőséges párbeszédben álltak II. János Pál pápával, és kifejezte örömét, hogy Kölnben találkozhat velük. „Veletek, kedves fiatalok, az Egyház és az emberiség jövője és reménye, veletek is folytatni akarom a párbeszédet, figyelve várakozásaitokra, azzal a szándékkal, hogy segítsek nektek abban, hogy mind teljesebben találkozzatok az élő és örökkön ifjú Krisztussal" – mondta üzenetében XVI. Benedek.

Joachim Meisner bíboros, kölni érsek elmondta, hogy a Szentatya már megválasztását követően jelezte szándékát, hogy részt vesz az Ifjúsági Világtalálkozón.

Heiner Koch, a XX. Ifjúsági Világtalálkozó főtitkára kifejezte örömét, hogy az új pápa Németországból származik. „Nagyon örülünk Szentatyánk, XVI. Benedek pápa megválasztásának. Az, hogy Ratzinger bíborosra esett a választás, kijelöli az irányt egyházunk számára. Az új Szentatya személye garancia a folyamatosságra, és abban is biztosak lehetünk, hogy olyan személyiségről van szó, aki Isten előtti felelősségben fogja vezetni az egyházat" – mondta Heiner Koch első állásfoglalásában.

Végül hozzátette: „A Szentatya biztos lehet afelől, hogy imádkozunk érte. Hálásak vagyunk a Rómából érkezett híreknek, és meg vagyunk győződve arról, hogy a pápa mély és szoros kapcsolatot fog kialakítani a fiatalokkal." Zenit/MK

A Szentháromság és az Eucharisztia ünnepe

A Szentháromság ünnepe

A Szentháromság ünnepét a Pünkösdöt követő vasárnapon ünnepeljük. A X. században vezette be ezt az ünnepet székvárosában Stephanus, Lüttich püspöke (920). A meglévő miséhez szép zsolozsmát is szerkesztett.

Rómának azonban nem tetszett az új ünnep és hosszú ideig nem is fogadta el, mivel azt tartotta, hogy a Szentháromság titkáról úgyis minden vasárnap megemlékezünk a szentmisében. Csak XXII. János pápa rendelte el az avignoni fogság idején, 1334-ben az ünnepet az egész Egyház számára, miután már – Rómát leszámítva – csaknem mindenütt önként megülték.

A Szentháromság hitünk és keresztény életünk központi misztériuma, magának Istennek a titka. Az Ószövetség embere nem tudott róla, ezt a legfontosabb igazságot Isten Jézus Krisztusban személyesen mondja el magáról, nem bízza senki másra. Jézus is csak fokozatosan tárta föl a Szentháromság titkát, nehogy tanítványai a monoteizmus (egyistenhit) megtagadását lássák benne.

Istenben három személy van, ezek egylényegűek. Mindhárom személy teljességében Isten.

Isten Atyánk, mert Ő mindennek a forrása. Jóságos és minden gyermeke iránt szeretetteljes.

Az Atya kimondta önmagát a Fiúban, és elküldte a világ megváltására. Jézus a Fiúisten, aki értünk emberré lett. Jézus kinyilatkoztatta, hogy Isten Atya, és hogy az Ő Atyja.

Jézus Húsvét előtt kijelentette, hogy más vigasztalót fog küldeni, a Szentlelket. Ő már ott működött a teremtésben, szólott a próféták szavával. Ő nyilatkoztatta ki az Atyát és a Fiút.

Mindhárom isteni személy nevét a keresztelésre való felszólításban hallhatjuk: „Tegyetek tanítványommá minden népet, megkeresztelvén őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!"

Úrnapja: az Eucharisztia ünnepe

Úrnapja a Szentháromság vasárnapját követő csütörtökön van, azon a napon, amelyet az Utolsó Vacsora miatt szerettek az Eucharisztiának szentelni. (Az utóbbi években egyre több országban, köztük nálunk is vasárnapra tették, hogy a dolgozó emberek is részt tudjanak venni megünneplésében.) Az Úr testének és vérének emlékünnepe a belgiumi Montcornillonban élő B. Julianna ágostonrendi apáca magánkinyilatkoztatásához kapcsolódik, akinek 1209-ben volt az első látomása. „Ifjúsága idején mindannyiszor, amikor Krisztus Szűze, Julianna belemélyedt az imádságba, Istennek nagy és csodálatos jelét látta. Megjelent neki a hold, csodásan fénylett, de gömbölyű testéről egy darabka le volt törve. Miután hosszú időn át újra és újra szemlélte ezt a látomást, csodálkozott nagyon, mert nem tudta, hogy mit jelentett." Végre

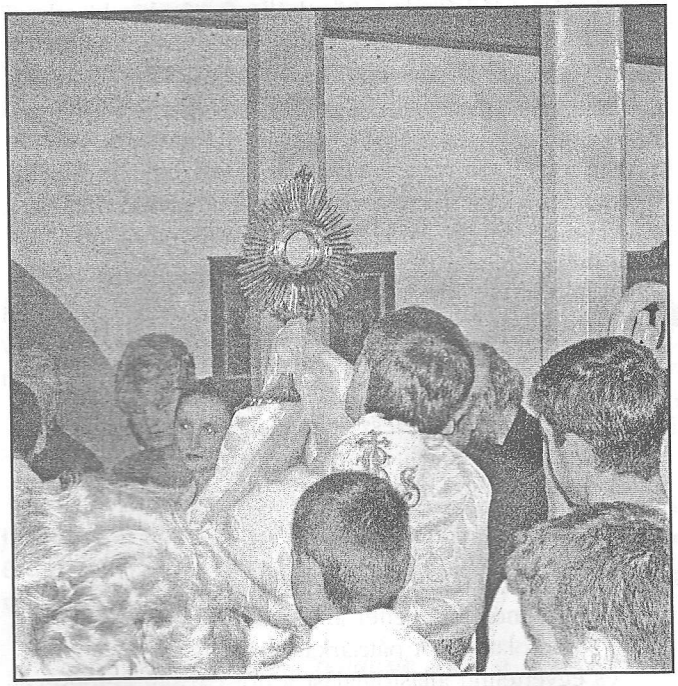

megkapta a magyarázatot: az Üdvözítő azt akarja, hogy szent testének és vérének külön ünnepe legyen a Szentháromság ünnepét követő csütörtökön. Juliannának nagyon sokáig kellett várnia. 21 év múlva mondta csak el lelkiatyjának, és csak 37 év múlva ülték meg először az Úrnapot, 1246-ban, Lüttichben. Lelkiatyja, Lausanne-i János érte ezt el a lüttichi püspöknél.

Az Eucharisztia ünnepe a 12. századi, eretnekek elleni szellemi harchoz is kapcsolódik.

Az eretnekek, albigensek a XII-XIII. század fordulóján a városok fölfelé törekvő polgárelemeit szervezték forradalmi úton. A püspökök hatalma alól akartak mindenáron szabadulni. A főpapság abban az időben anyagias életet élt, élvezte a gazdagságot. Ők és a velük rokon waldiak azt hitték Jézusról, hogy csak látszatteste volt. Ezért a megtérni szándékozóktól azt a hitvallást követelte az Egyház, „hogy Jézus igaz ember, anyától született igazi teste van... Szűz Máriától született igazi születéssel: evett és ivott, aludt, fáradtan pihente ki az út fáradalmait..." Az Eucharisztiáról pedig ezt kellett vallaniuk: „hogy a mi Urunk Jézus Krisztus igazi teste és igazi vére lesz az átváltoztatás után a kenyér és a bor." A 13. század az Eucharisztia százada lett.

1209 azért is jelentős év, mert ekkor jelent meg III. Ince pápa előtt egy szikár, alacsony, szürke umbriai parasztruhába öltözött férfi tizenkét társával együtt, hogy elnyerje a pápa szóbeli engedélyét működéséhez. Isten szegénykéje, Assisi Szent Ferenc támasztotta meg a pápa álmában a Laterán roskadozó falait, a Poverello és rendje lett az Eucharisztia kultuszának fő terjesztője, a másik kolduló renddel, a prédikáló testvérekkel (domonkosokkal) együtt.

Összeállította: Cserbánics Adrienn

Májusi szentek

CANTALICEI SZENT FÉLIX
kapucinus testvér
MÁJUS 18.
*CANTALICE, 1515. +RÓMA, 1587. MÁJUS 18.

1587 pünkösdjén futótűzként terjedt el a hír az örök városban, hogy meghalt „Deogratias testvér". (Így nevezték a rómaiak tréfásan és szeretettel a városszerte ismert Félixet az általa folytonosan ismételt „Deo gratias", „hála Istennek" szava miatt.) A testvéreknek hamarosan be kellett zárniuk a templomot és a kolostort is, olyan hatalmas tömegben áradtak az emberek. A temetés után maga V. Sixtus pápa (1585-1590) is megjelent bíborosai kíséretében, hogy országvilág előtt kinyilvánítsa: mennyire tisztelte az egyszerű testvért. Ő indította el boldoggá avatási perét is, amelyben tanúként lépett fel, mert csupán ő maga az elhunyt tizennyolc csodáját ismerte.

Az alázatos szent haláláról való értesülésen túl az egyházi felsőbbség tudomást szerzett arról is, hogy Deogratias testvér lelkülete a kapucinusok rendje számára is legyűrte a kezdeti idők válságát; néhány évtizeden belül tagjainak és alapításainak száma ötszörösére nőtt. Azt a veszélyt, amelybe a nagy tehetségű és ékesszavú Ochino által került a rend, Isten előzte az Abruzzókból való egyszerű paraszti szolga élete és példája által. Pál apostol keresztről szóló prédikációja az olyan emberekben, mint Deogratias testvér a Krisztussal egyesült élet engedelmesen és örömmel fogadott megtapasztalásává lett: „Isten azt választotta ki, ami a világ szemében balga, hogy megszégyenítse a bölcseket; s azt választotta ki, ami a világ előtt gyönge, hogy megszégyenítse az erőseket... (Kor 1,27-28).

Félix testvér a gyalázat napjaiban megtalálta az utat a kapucinusokhoz. Azzal a kívánsággal ment közéjük, hogy egész életén át testvéreinek szolgáljon; az Úr volt a mintaképe, aki szintén azért jött, hogy mindenkinek szolgája legyen. „Nem testvér vagyok – lehetett hallani gyakran ajkáról –, hanem csupán a testvéreknél lakom, és a teherhordó állatuk vagyok." Amikor a rend protektor bíborosa és generálisa az idős és hasgörcsöktől kínzott Félixnek könnyítést javasoltak, ezt kapták válaszul: „A katonának fegyver alatt, az igásállatnak nyereg alatt kell meghalnia."

Negyven éven át járta a szent kolduló barátként a reneszánsz épületekkel pompázó Rómát, hogy a testvérek létfenntartásához szükségeseket összekoldulja. A Poverello hűséges tanítványaként mindig mezítláb és köpeny nélkül járt, még télen is, egy zsákszerű, agyonfoltozott csuhában.

Tápláléka egy kevés kenyérhéj volt, néhány deszka szolgált nyugvóhelyéül, egy rőzsenyaláb vánkosául, és elegendő volt számára két-három órai alvás. Az éjszaka többi óráját imaapostolsága számára tartotta fenn.

A rendi szokásnak megfelelően hosszú időn át három-négyszer áldozott hetenként, életének utolsó tizenöt évében naponta, s ez az akkori időkben nagy ritkaságnak számított. Imádságait a liturgiából merítette. Mivel nem tudott olvasni, évek alatt kívülről megtanulta a misszále és a breviárium nagy részét.

Szelíd jóságával sokakat visszatartott a bűntől, vagy meg tudott téríteni. Egy alkalommal éppen akkor tért be koldulni egy megvesztegethető bíró házába, amikor valaki egy borjút hozott, hogy kedvező ítéletben legyen része. A borjú Félix láttán bőgni kezdett, mire ő azt mondta a bírónak: „Látja, uram, mennyire könyörög ez a borjú ajándékozójának érdekében? – mire a bíró megtért.

A jövendölés és csodatétel adománya, amellyel Isten gazdagon ellátta, ráirányította a nyilvánosság figyelmét. Így X. Ince pápának (1644-1655) előre megmondta pápává választását.

Utolsó nyolc évében a szent súlyos szenvedéseket állt ki betegsége miatt, ez azonban egyáltalán nem gátolta lelki buzgóságában. „Rózsák ezek, virágok" – vélekedett szenvedéséről Deogratias testvér a Megfeszített iránti izzó szeretetében. Amikor az orvos arra intette, hogy kérjen Istentől enyhületet, ezt a választ kapta: „Még ha tudnám is, hogy Isten kérésemre egészségessé tenne, akkor sem kérném ezt tőle. Ha Isten fájdalmat küld rám, miért ne szenvedném el iránta való szeretetből?"

„Ebben a szegényes, szűk kuckóban lakott Isten szolgája negyven éven át" – mondta XII. Ince pápa (1691-1700) a kíséretében lévő bíborosoknak, amikor 1700-ban belépett a cellájába. „Ő, aki itt a földön csak egyszerű testvér és testvéreinek alamizsnagyűjtője volt, most Istennel együtt uralkodik a mennyben, és tisztelik a világ nagyjai és előkelői, ezzel pedig megszégyeníti a világ minden fejedelmének és uralkodójának dicsőségét."

1625-ben boldoggá, 1712. május 22-én szentté avatták.

SZENT MARCELLIN ÉS SZENT PÉTER
Június 2.
+ 303. (?)

A két vértanú, Marcellin és Péter neve szerepel a szentmise ősi, római kánonjában. Megbízható hagyomány e vértanú-párról alig áll rendelkezésünkre. Föltehetően 500 táján készült szenvedéstörténetük jól tájékozottnak és beszédesnek mutatkozik. Formája szerint épületes, dicsőítő irat a vértanú-tisztelet szolgálatában. Történeti hitelességét azonban már nincs módunk megítélni. A két vértanú – az írás szerint – római klerikus volt: Marcellin áldozópap, Péter pedig exorcista (ördögűző). Diocletianus császár üldözésének idején szenvedhettek vétanúhalált.

Damasus pápa azt állítja a két római vértanú sírfeliratában, hogy haláluk és temetésük történetét a kivégző hóhértól hallotta: „amikor még gyermek voltam". Helyi tiszteletüket Rómában ki lehet mutatni, sírjukat a Via Labicanán lévő temetőben tisztelték. Konstantin császár bazilikát építtetett oda, melyhez hozzáépíttette anyjának, Ilonának a mauzóleumát. A két szent ereklyéi 827-ben a Majna menti Seligenstadtba kerültek.

Életige, 2005. május

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket." (Jn 20,21)

Húsvét estéje volt. A feltámadt Jézus már megjelent Mária Magdolnának; Péter és János is látták az üres sírt. Ennek ellenére a tanítványok továbbra is bezárkóztak, féltek. A Feltámadott így zárt ajtókon keresztül jelent meg közöttük, mert semmilyen akadály sem választhatta el őt többé barátaitól.

Jézus, bár eltávozott, most mégis visszatért közéjük, hogy örökre velük maradjon. „Megállt közöttük": ez azt jelenti, hogy nemcsak pillanatnyi jelenésről volt szó, hanem állandó jelenlétről! A tanítványok érezték, nem lesznek többé egyedül, ezért félelmüket igazi öröm váltotta fel: „Az Úr láttára öröm fogta el őket."[1]

A Feltámadott kitárta szívüket és házuk ajtaját az egész világra, amikor ezt mondta nekik:

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket."

Jézust azért küldte az Atya, hogy mindenkit kiengeszteljen Istennel, és hogy helyreállítsa az emberiség egységét. Most tanítványain a sor, hogy továbbépítsék az Egyházat. Jézus azért tudta teljesíteni az Atya róla alkotott tervét, mert egy Vele. Ugyanígy a tanítványok is azért képesek folytatni ezt a magasztos küldetést, mert a Feltámadott él bennük. „Én őbennük"[2] – kérte Jézus az Atyától.

Ez a küldetés mindig folyamatos maradt: az Atyáról Jézusra, Jézusról az apostolokra, az apostolokról az ő utódaikra szállt.

Jézus szavainak viszont minden keresztény szívében visszhangozniuk kell, hiszen „az Egyházban különbözők a szolgálatok, de a küldetés ugyanaz."[3].

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket."

Ahhoz, hogy teljesítsük ezt az Úrtól kapott küldetést, szükséges, hogy Ő éljen bennünk. Hogyan? Úgy, hogy az Egyház élő tagjai vagyunk, azonosulunk Isten Igéjével, és mindenekelőtt önmagunkat evangelizáljuk.

Olyan kötelesség ez, amely a II. János Pál által „új evangelizációnak" nevezett magatartásból fakad. Így írt erről: „Az Igéből táplálkozni, hogy evangelizációs küldetésünk során az 'Ige szolgái' legyünk, bizonyosan elsődleges feladat az Egyház számára az új évezred kezdetén."[4] Hiszen „csak Krisztus szeretet-törvénye és a Szentlélek fénye által átalakult ember képes arra, hogy mások szívében és elméjében, saját környezetében, nemzetében vagy a világban igazi metanoiát [megtérést] váltson ki."[5].

Ma már nem elégségesek a szavak. „A mai ember inkább a tanúságtevőket hallgatja meg, mint a tanítókat – mondta VI. Pál –, ha pedig meghallgatja a tanítókat, az azért van, mert előtte tanúságot tettek."[6] Az Evangélium hirdetése akkor lesz hatékony, ha az élet tanúságtételén alapul, mint az első keresztények esetében, akik elmondhatták: „Azt hirdetjük nektek, amit hallottunk, amit saját szemünkkel láttunk..."[7] Akkor lesz hatékony, ha rólunk is elmondható lesz majd, mint róluk: „Nézd, hogy szeretik egymást, készek az életüket adni egymásért."[8] Akkor lesz hatékony, ha konkrét módon éljük a szeretetet: úgy, hogy adunk; hogy válaszolunk a szükséget szenvedőknek; hogy képesek vagyunk ételt, ruhát vagy otthont adni annak, akinek nincs; barátságot annak, aki magányos vagy reményvesztett; támaszt annak, aki próbatételekkel küzd.

Ha így élünk, Jézus vonzerejéről teszünk tanúságot a világban, és másik Krisztussá válva hozzájárulunk ahhoz, hogy műve folytatódjék.

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket."

Ez volt a tapasztalata néhány hozzánk tartozó orvosnak és ápolónak is. 1966-ban tudomásukra jutott, hogy milyen nehéz helyzetbe került a nemes bangwa nép, melyet akkoriban a különféle betegségek miatti 90%-os gyermekhalandóság kihalással fenyegetett.

Elindultak, hogy e mellé a nép mellé álljanak; de érezték, hogy elsődleges kötelességük az, hogy továbbra is kölcsönösen szeressék egymást, hogy így tanúságot tegyenek az Evangéliumról. Mindenkit szerettek, különbségtétel nélkül. Megszervezték az egészségügyi ellátást egy ingyenes orvosi rendelő létrehozásával, mely hamarosan kórházzá bővült. A gyermekhalandóságot 2% alá szorították. Az őserdő mélyén áramfejlesztő központot hoztak létre, majd egy általános- és középiskolát létesítettek. Idővel – a helybeliek sokoldalú hozzájárulásával – 12 utat építettek a szomszédos falvak összeköttetésének biztosítására.

A konkrét szeretet sokakat magával ragadott: a nép többsége bekapcsolódott ebbe az új életbe. A korábban egymással harcoló falvak kibékültek, a határok körüli feszültségek békésen megoldódtak, a különböző népek királyai megkötötték egymással a kölcsönös szeretet szövetségét, és testvériségben élnek. Így – egymást kölcsönösen megajándékozva – csodálatos módon tanúságot tesznek mások előtt, eredeti és hiteles példát mutatva mindenkinek.

Chiara Lubich

[1] Jn 20,20
[2] Jn 17,23
[3] Apostolicam Actuositatem, 2. (A II. Vatikáni Zsinat dokumentuma a világi hívek apostolkodásáról)
[4] Novo millennio ineunte, No. 40. (Az új évezred kezdetén, No. 40. Szent István Társulat, Budapest, 2001.)
[5] A Toruni egyházmegyéből (Lengyelország) érkezett zarándokokhoz, 1998. február 19.
[6] Általános kihallgatás, 1974. október 2.
[7] vö: 1 Jn 1,1
[8] Tertullianus, Apologetico, 39,7

A Tízparancsolat és a szabadság

Ismét szeretettel üdvözöllek Titeket. Bízom benne, hogy jól használtátok fel az időt arra, hogy visszatérjetek Istenhez és engedjétek, hogy begyógyítsa lelketek bűn okozta sebeit a szentgyónásban és mélységes bánatot indítva szívetekben afölött, hogy a Titeket oly mélységesen szerető Istent megbántottátok, elnyertétek az Ő bocsánatát.

Ma arról szeretnék veletek együtt elgondolkodni, hogy vajon mi is a bűn. Biztosan mindenki automatikusan rávágja, hogy tudva és készakarva elkövetett rossz; Isten valamelyik parancsának megszegése. Próbáljunk más válaszokat keresni, és máshogy fogalmazni, mi is a bűn valójában. A gyerekek a bűnre azt értik, amikor rosszat tesznek, vagy nem fogadnak szót. De mi a rossz? – A jónak a megsemmisítése. És mi a jó? – Jézus azt mondja, hogy egyedül Isten a jó. (Lk 18, 19) Amikor rosszat teszünk, a „Jó"-val szegülünk szembe. Milyen tehát ez a „Jó"? Tökéletes, csupa jóakarat, csupa szeretet... Ez a „Jó", aki azt mondja magáról, hogy Ő a Szeretet, azt akarja, hogy mi is azzá váljunk, ami Ő: jósággá és szeretetté. A bűn – a Szeretet visszautasítása... A bűn nem akar szeretni. A bűn mindaz, ami szemben áll a Szeretettel.

Mindannyian ismerjük a Tízparancsolatot. Parancsokból és tiltásokból áll. Az ember nem szereti, ha parancsolnak neki vagy megtiltanak valamit. Ismételten: a gyerekeket megfigyelve látjuk, hogy minél inkább tiltunk nekik valamit, ők annál inkább azt akarják csinálni, és ha valamit parancsolunk nekik, biztos, hogy makacsul épp az ellenkezőjét fogják tenni. Ez a gyerekes viselkedés valamilyen formában mindannyiunkban megmarad felnőtt korunkban is. Mi szabadok akarunk lenni minden tiltással és paranccsal szemben. Nekünk aztán ne parancsoljon és ne tiltson meg senki semmit! Mi már felnőttek vagyunk és tudjuk, mit kell tennünk, a magunk urai akarunk lenni. Ez a fajta magatartás sátáni magatartás, mert függetlenek akarunk maradni minden fölöttes hatalomtól. Olyanokká akarunk válni, mint Isten, de nem jó értelemben, hanem mint aki ismeri a jót és a rosszat. Pedig sokszor tapasztaljuk, milyen nehéz megkülönböztetni: mi a jó és mi a rossz. Bűn tehát az, ha kevélyen szembefordulunk a Szeretettel. Isten pedig a kevélyeknek ellenáll...

Jézus Krisztus új parancsot hagyott ránk végrendeletül, amikor visszatérni készült az Atyához – a szeretet parancsát. „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek Titeket." (Jn 13, 34) Jézus az Atya küldöttje, aki azért jött, hogy elújságolja nekünk: az Atya szeret Titeket. Az pedig, aki szeret, nekünk a legjobbat akarja, azt, hogy boldogok legyünk már itt, a földön. Amit már előző leveleimben említettem – a boldogság nem más, mint szeretni és szeretve lenni. Istennek pedig olyan nagyon fontos, hogy boldogok legyünk, hogy parancsba adja, hogy szeressünk, és megtiltja, hogy ne szeressünk. A Tízparancsolatot ezért ne parancsnak értelmezzük, negatív értelemben, hanem pozitívan fogjuk fel! Isten ezeket a parancsokat szeretetből adja nekünk. Valójában ez az Ő akaratának a kinyilvánítása. Isten akaratát akkor teljesítjük, amikor megtartjuk parancsolatait. Isten parancsolata csak ennyi: Szeressetek! Isten parancsa ellen akkor vétünk, ha nem szeretünk. Egyedül ez a bűn. Ezért ne keressünk mindenben bűnt, ne moralizáljunk. Egyszerűen csak szeressünk, de ne akárhogyan! Ne felejtsük el, hogy a szeretetben Istenhez kell hasonlókká válnunk! Isten szeretete irántunk nem önző, nem kisajátító vagy feltételekhez, parancsokhoz kötött. Isten úgy akar minket szeretni, hogy az nekünk legyen jó, hogy örülni tudjunk annak, hogy szeret akkor is, ha most még mindig nem sikerül úgy szeretnünk, ahogy elvárja tőlünk. Isten minden embert feltételek nélkül, szabadon, nagylelkűen, mélységesen, önzetlenül szeret, elfogadva visszautasításunkat is. Jézus új parancsát talán így fogalmazhatnánk meg más szavakkal: arra vágyom, hogy szeressétek egymást, úgy, mint én szerettelek Titeket: feltételek nélkül, szabadon, nagylelkűen, mélységesen önzetlenül, elfogadva mások visszautasítását is. Ha így tesszük, napról napra növekedni fogunk, és egyre hasonlóbbá válunk Őhozzá. Ha ezt nem tesszük és nem is törekszünk rá, akkor követünk el bűnt.

Ismét egy hónap áll előttetek, hogy a Tízparancsolat megtartását egyre jobban begyakoroljátok. Csendes perceitekben gondolkodjatok el arról, hogy eddig hogyan értelmeztétek a Tízparancsolatot, hogyan tartottátok meg, vagyis hogyan szerettetek, és mit szeretnétek megváltoztatni, hogy egyre hasonlóbbá váljatok Istenhez a szeretetben: Sok kegyelmet kívánva, imáimban továbbra is Veletek maradok.

Szeretettel: KingaCJ

Tudod-e a haragra való képesség eredetét?

A harag általános emberi tapasztalat, jó tudni, hogy honnan származik az ember haragra való képessége. A harag mindent átható érzése végigkíséri egész életünket.

Meg kell ismernünk a forrását ahhoz, hogy kezelni tudjuk. Az ember haragra való képessége Isten természetében gyökerezik.

Kérem, senki ne gondolja, hogy tiszteletlen vagyok Istennel szemben. Éppen ellenkezőleg, mély tisztelettel és szeretettel tekintek Istenre, amikor ezt leírom. A harag ugyanis az isteni természet két alapvető jellemzőjéből következik: Isten szentségéből és Isten szeretetéből. A Szentírás kijelentése szerint Isten szent (3 Móz 11,44-45); (1Pt 1,16).

A *szent* szó azt jelenti: mentes a bűntől. Az isteni természet – akár az Atyáról, akár a Fiúról, akár a Szentlélekről van szó – teljességgel mentes a bűntől. Az Újszövetség szerint Jézus „hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, a bűntől azonban ment maradt" (Zsid 4,15).

Isten természetének másik alapvető jellemzője a szeretet. „Isten a szeretet" (1Jn 4,8). Fontos megjegyezni, hogy a *szeretet* szót itt inkább melléknévként kell értelmeznünk, mint főnévként. Ebben az esetben arról van szó, hogy Isten természetének alapvető vonása a szeretet. Ez nem csak az Újszövetség felfogása az Istenről. A Szentírás elejétől a végéig úgy ábrázolja Istent, mint aki a teremtményei jólétén munkálkodik, természetéből következően szereti őket.

Ebből a két isteni tulajdonságból következik az Isten haragja. Nem véletlen, hogy a Szentírás sehol sem mondja, hogy „Isten a harag Istene", hiszen ez nem igaz kijelentés. Isten természetének nem alapvető része a harag, csupán szentségének és szeretetének következménye. A Szentírásban gyakran olvashatjuk, hogy Isten haragszik. Az Ószövetségben 455 alkalommal szerepel a harag szó, ebből 375 esetben Isten haragjáról van szó. A zsoltáros ezt írja: „Isten igaz bíró, és olyan Isten, aki mindennap haragszik." (Zsolt 7).

Isten haragja nem korlátozódik az Ószövetségre; ha elolvassuk Jézus életét, láthatjuk, hogy ő is többször haragudott. (Mk 3,1-5); (Jn 2,13-17).

Szeretetéből következik, hogy mindig jót akar az embernek. Isten szentsége pedig azt jelenti, hogy a bűn idegen tőle. Isten valamennyi erkölcsi törvénye az ő szentségén és szeretetén alapul; minden törvénye és parancsa az igazságot képviseli és teremtményei javát szolgálja. Isten azt akarja, hogy az ember jót cselekedjen, és élvezze annak a gyümölcsét. Így intette a zsidó népet: „Lásd, eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. Ezt parancsolom ma neked, hogy szeresd Istenedet, az Urat, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait és akkor élni fogsz..." (5 Móz).

Isten jól ismeri a bűn pusztító hatását, ezért – ha azt látja, hogy az ember vétkezik – haragra gerjed. A harag – éppen szentségéből és szeretetéből következően – Isten logikus válasza az igazságtalanságra és a bűnre.

És mi köze mindennek az ember haragjához? Erről a kérdésről majd a következő számban közölt folytatásban olvashatunk.

Babály András
mentálhigiénés szakember

38. zsoltár

Uram, ne vádolj engem
bosszúságodban,
ne fenyíts meg haragodban.
Mert nyilaid belém hatoltak,
és kezed rám nehezedik.
Haragod miatt nincs ép hely
a testemen,
bűneim miatt nincs nyugalma
csontjaimnak.
Mert gonoszságaim elborítják fejemet,
és súlyos teherként nehezednek rám.

Rothadnak és üszkösödnek sebeim,
oktalanságom miatt.
Nyomorult lettem, egészen
meggörnyedtem,
szomorkodva járok-kelek naphosszat.

Ágyékomat gyulladás lepte el,
nincs ép hely testemen.
Nagyon elgyötört
és elcsigázott vagyok,
szívem fájdalmában kiáltozom.

Uram, előtted van
minden vágyódásom,
sóhajom nincs elrejtve előtted;
Szívem vergődik, erőm elhagyott,
még szemem világa sincs velem.

Ha közelednek felém barátaim
és társaim, megállnak,
akik velem tartottak,
messze maradnak.
Tőrt vetnek, akik életemre törnek,
akik vesztemet akarják,
álnokságot beszélnek,
s naphosszat cselt szőnek.

Én azonban, mint a süket,
nem hallok,
olyan vagyok, mint a néma,
aki nem nyitja ki száját;
Olyanná lettem, mint az,
aki nem hall,
mint akinek nincs védekező szó
a szájában.

Mert reményemet, Uram,
beléd vetem,
te meghallgatsz, Uram, én Istenem!
Hisz azt mondom:
„Miattam sohase örvendjenek,
és ha lábam meginog,
ne kérkedjenek fölöttem."

Mert közel vagyok az eleséshez,
fájdalmam mindenkor előttem van.
Mert megvallom gonoszságomat,
és bánkódom bűnöm miatt.

De ellenségeim élnek
és fölém kerekednek,
sokan vannak, akik igazságtalanul
gyűlölnek,
akik a jóért rosszal fizetnek,
és bántanak, mert jóra törekszem.

Ne hagyj el engem, Uram,
én Istenem,
ne távozzál el tőlem!
Siess segítségemre,
Uram, én szabadítóm!

Főleg Feleségeknek

Az esküvőnkön nemcsak hűséget ígértünk, hanem szeretetet is, mindhalálig. Mégis, ha elolvassuk Szent Pál Szeretet-himnuszát (1Kor 13. fejezet), ami olyan jól leírja, mit is jelent szeretni, ez legtöbbünket gyorsan bűnbánatra kell, hogy indítson. „A szeretet türelmes, jóságos, nem kérkedik, nem is kevély. Nem keresi a maga javát *(azaz a maga igazát sem!)*, a rosszat nem rója fel... Mindent eltűr, mindent remél, mindent elvisel."

Őszintén szólva, elég ijesztő ezzel a listával összehasonlítani a saját szeretetemet. Úgy gondolom, hogy különösen nekünk, asszonyoknak nagy a kísértés, hogy férjünket elítéljük (nem jár a templomba, nem eleget jár a templomba, iszik, nem dolgozik, túl sokat dolgozik, nem adja haza a pénzt, megbízhatatlan, goromba – a listát valószínűleg mindenki tudja folytatni). *Bezzeg mi!* Mi, akik rendszeresen járunk a templomba, hetente akár többször is, végezzük az imádságainkat, dolgozunk reggeltől estig, neveljük (vagy neveltük) a gyerekeket stb. Érdemeink felsorolása szintén végtelen lista. Sajnos, ennyivel már ki is merítettük a szeretet-himnusz legtöbb sorát – negatív előjellel. Hiszen – akárcsak gondolatban is – kérkedtünk, kevélyek voltunk, felróttuk a rosszat, nem voltunk türelmesek, nem tűrtük el a rosszat. Vajon felismerjük-e bűnösségünket? Vagy ragaszkodunk ahhoz, hogy a mi erkölcseink férjünk fölé magasodnak, és ezekből a „magasságainkból" tekintünk alá – talán elnézően, megbocsátóan, sokszor pedig nehezteléssel, haraggal – a férjünkre, és így kimondatlanul is lenézzük őt?

Még akkor is, ha a társam a hibás, *nem segítek rajta, ha felülről szeretem*, akár agyon is nyomhatom ezzel a szeretetemmel, ő pedig megalázva érezheti magát. Akkor szeretem jól, ha vele „egy szintre kerülök" – ide az a felfedezés vezethet el, hogy én magam is milyen bűnös vagyok, és a kritikáim, ítélkezésem is komoly bűn, nemcsak a másik tettei. Ha a magam bűnösségét felfedeztem, ez elvezethet ahhoz az alázatos és szelíd szeretethez, ami felemeli a másikat is – valójában mind a kettőnket...

Ez mindannyiunkat nagy feladat elé állít, nem könnyű megvalósítani. Ha jobban belegondolunk, mindez azt jelenti, hogy teljesítenünk kellene Jézus kérését: haljunk meg önmagunknak. Ő járt elöl a jó példával: „életét adta barátaiért" – és mindenkiért, az ellenségeiért is. Tőlünk sokszor csak azt kéri, hogy az *„igazunkat adjuk a házastársunkért"*, hogy egy kicsit haljunk csak meg a saját véleményünknek, jogos felháborodásunknak, elképzeléseinknek, követeléseinknek. Igaz, ezekből a „kicsi meghalásokból" áll össze legtöbb ember számára az az életodaadás, amiről Jézus beszél. Nevezhetjük ezt a Pál szerinti önkiüresítésnek is.

Jaj, de nehéz ez az út! *Mennyivel könnyebb lemondani egy-egy ételről, mint az igazunkról!* Mennyivel könnyebb egy litániára elmenni, mint a társunk felé két lépést megtenni a bocsánatát kérve! Sokszor mennyivel könnyebb egy kilencedet elimádkozni, mint elismerni, hogy hibáztunk!

Vajon nem szól-e nekünk is Jézus figyelmeztetése, aki képmutatónak nevezi a farizeusokat? Nem dorgálhatna-e minket is, valahogy így: „Jaj nektek, mert nagyokat imádkoztok és böjtöltök, de megszóljátok testvéreiteket! Jaj nektek, mert mindenki lát benneteket a templomban, de a szeretet parancsát megszegitek!"

Ha valóban Jézust akarjuk követni, fogadjuk meg a szavát: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű." (Mt 11,29). De érdemes megfogadnunk Péter figyelmeztetését is: „Asszonyok, engedelmeskedjetek férjeteknek, hogy ha némelyek közülük nem hisznek is az Isten szavának, a feleségük magaviselete *szavak nélkül* is megnyerje őket." (1Pt 3,1). Ha valami vonzó és valóban elgondolkodtató lehet házastársunk számára, az a Jézus-követő magatartásunk, szelíd szeretetünk – nem pedig a figyelmeztetéseink, kéretlenül osztogatott jótanácsaink, bírálataink: azaz a szavaink.

Ez a lelki átalakulás nem könnyű, nem is vagyunk rá képesek magunktól, csak a Szentlélek segítségével. Végül is arról van szó, hogy ahelyett, hogy a párunkat (és a körülöttünk élő embereket) próbálnánk megváltoztatni, átadjuk magunkat az Úrnak, hogy Ő minket változtasson meg, formáljon Magához hasonlóvá. Kérjük az igaz bűnbánat és az alázatosság kegyelmét, és ajánljuk egész lényünket teljesen Jézusnak, hogy átadott életünknek immár Ő legyen az igazi vezetője, és elkezdhessünk gyümölcsöket teremni.

Popovicsné Palojtay Márta

II. János Pál pápa a művészet hivatásáról

A művész a Teremtő Isten képmása. Isten tehát létbe hívta az embert és feladatul adta neki, hogy művész legyen. A művészi alkotásban bizonyul leginkább Isten képmásának az ember. Feladatát elsősorban azáltal valósítja meg, hogy saját emberségének csodálatos anyagát formálja, továbbá a körülötte lévő világot is alkotó módon uralja. Az isteni Művész szeretettel közeledik a művészember felé, s ad neki egy szikrát isteni bölcsességéből, amikor arra hívja, hogy legyen részese teremtő erejének. Természetesen csak részesedésről van szó, mely nem szünteti meg a Teremtő és a teremtmény végtelen különbségét. A művészet története ezért nemcsak műalkotások, hanem emberek története is. A művek alkotóikról beszélnek, legbelső titkaikról szólnak és föltárják azt az igazi szolgálatot, amit a művész a művelődéstörténetnek tett.

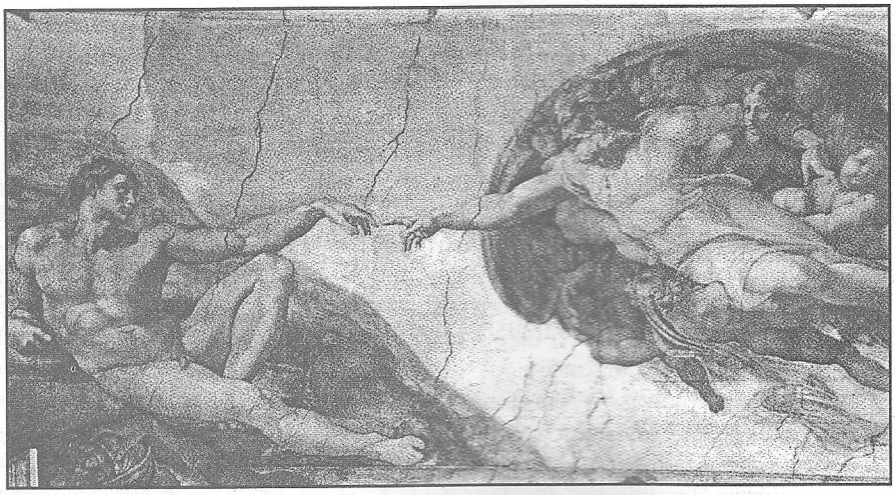

Michelangelo: Ádám teremtése

Michelangelo: Utolsó ítélet

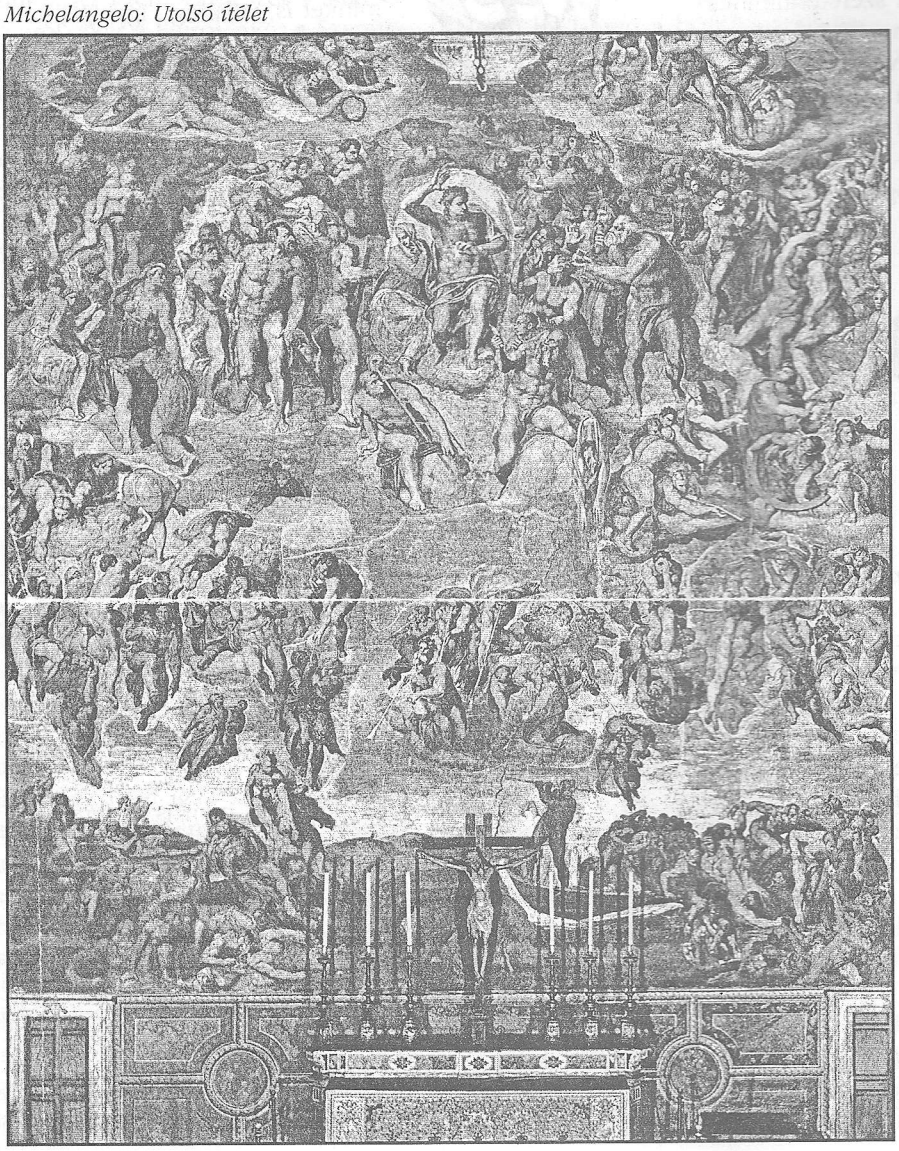

Ha a művészetről van szó, a szépség témája kikerülhetetlen. A szépség ugyanis a jó látható megjelenése, mint ahogy a jó a szépség metafizikai előfeltétele. Nagyon találó, amikor azt mondjuk, hogy a szépség nem más, mint a Teremtőtől a művészi tehetség felé elhangzó fölszólítás. S kétségtelen, hogy ez a képesség is talentum, melynek az evangéliumi példázat logikája szerint (vö. Mt 25,14-30) kamatoznia kell.

A társadalomnak a művészekre éppúgy szüksége van, mint tudósokra, technikusokra, munkásokra, szakemberekre, hitvallókra, tanítókra, apákra és anyákra. Mindezeknek a művészet azon magasrendű formájával kell szolgálniuk az egyén növekedését és a társadalom fejlődését, ami a nevelés művészete. Ezen belül a művészeknek minden nép műveltségében megvan a maguk helye. Amennyiben valóban értékes és szép alkotásokat hoznak létre, nemcsak saját népük és az egész emberiség műveltségét gyarapítják, hanem kiemelkedő szolgálatot tesznek a közjónak is. Sajátos etikája, sőt lelkisége van a művészi szolgálatnak, mely a maga módján hozzájárul egy nép életéhez és újjászületéséhez.

Isten Jézus Krisztusban emberré lett: ő az a középpont, akihez fordulni kell, „hogy az emberi létnek, a teremtett világnak és magának Istennek a titkát fel tudjuk fogni". Istennek ezen alapvető kinyilatkoztatása, mint misztérium, bátorítás és kihívás a keresztények számára a művészi

alkotások terén is. Megtestesülése révén ugyanis Isten Fia az igazság és jóság egész evangéliumi gazdagságát beleszőtte az emberi történelembe, s ezáltal a szépség új dimenzióit is föltárta: az evangéliumi üzenet csordultig van vele. A Szentírás ihlette műalkotások mindenki számára, akár hívő, akár nem, annak a fölfoghatatlan misztériumnak a tükröződései, melyek körülveszik a világot és benne lakoznak.

Ugyanakkor minden művész közös tapasztalata az áthidalhatatlan különbség a mégannyira sikerült mű és a szépség mindent fölülmúló tökéletessége között, amit az alkotó tevékenység csúcspontján megpillantottak: mindaz, amit festményben, szoborban vagy bármi alkotásban kifejezhettek, csak árnyéka annak a ragyogásnak, amely lelki szemük előtt néhány pillanatra fölvillant. Leginkább a művész kész arra, hogy beismerje korlátait, és magáévá tegye Pál apostol szavait, aki szerint: „Isten nem kézzel épített templomokban lakik... Ezért nem szabad azt gondolnunk, hogy az istenség aranyhoz, ezüsthöz, kőhöz vagy a művészet, az emberi elme valamilyen alkotásához hasonló." (ApCsel 17,24. 29)

Az Apostoli Palota a műkincseknek is egyedülálló kincsesháza a világon. Michelangelo szól innen..., aki a Sixtusi kápolnában bemutatta a világ

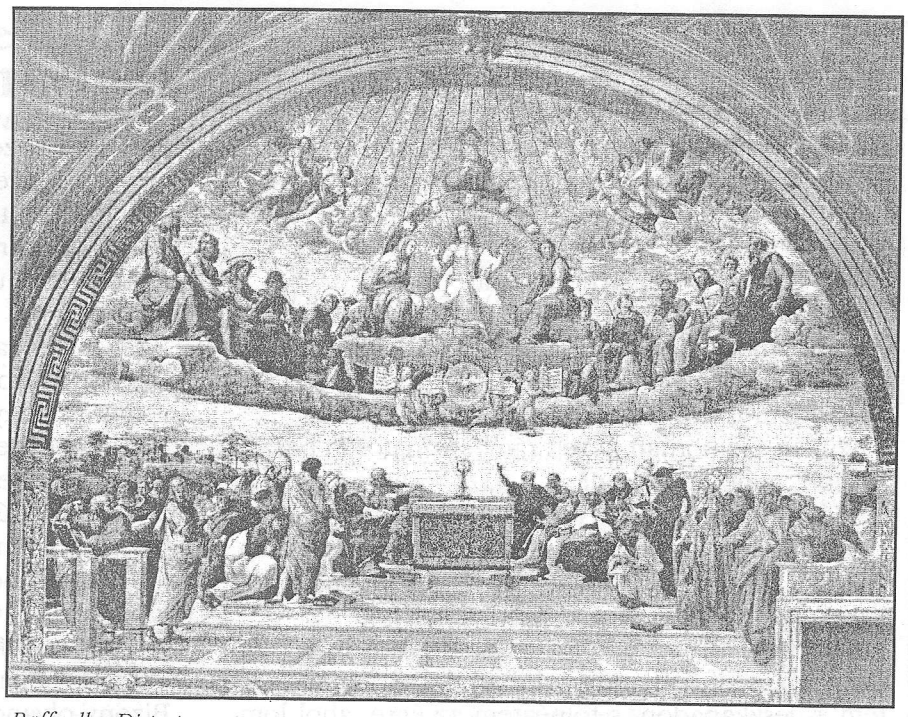

Raffaello: Disputa

misztériumát és drámáját a teremtéstől az utolsó ítéletig azáltal, hogy az Atyaistent, az ítélő Krisztust és a történelem kezdetétől a céljáig tartó fáradságos utat megjáró embert ábrázolta. Raffaello finom lelkű és érzékeny géniusza sok festményén szól, de különösen a Signatura stanzájában látható Disputáján, ahol a Szentháromság misztériumának kinyilatkoztatására utal, aki az Eucharisztiában az ember útitársa lett; ezzel rávilágít az emberi gondolkodás kérdéseire és elvárásaira is. Innen, az Apostolfejedelemnek szentelt bazilikából, a kolonnádoktól, melyek kitárt karokként indulnak a bazilikától, s mintha át akarnák ölelni az emberiséget, szólnak ... Bramante, Bernini, Borromini, Maderno, akik térben jelenítették meg a misztériumot, mely az Egyházat katolikus, emberséges közösséggé, minden istenkereső ember Anyjává és útitársává teszi.

Az Egyház változatlanul nagyra becsüli a művészet értékeit. A művészet ugyanis, ha igazi, a sajátosan vallásos kifejezési formákon túl is, belsőleg közel van a hit világához, annyira, hogy olyan időszakokban, amikor a műveltség kifejezetten elfordul az Egyháztól, a művészet hidat képez a vallásos élményekhez. Azok a nők és férfiak, akik a művészetnek szentelték magukat, tartoznak azzal, hogy zseniális tehetségükkel elmondják: Krisztusban meg van váltva a világ, az ember, az emberi test, és meg lesz váltva az egész teremtés, mely, ahogy Szent Pál írja: „sóvárogva várja Isten fiainak kinyilvánulását." (Róm 8,19).

Az élet és az ember szent volta előtt, a világmindenség csodája előtt a csodálat az egyetlen méltó magatartás. E csodálatból fakadhat az a lelkesedés, amelyre szüksége van a mai és a holnapi embereknek, hogy a horizonton már jelentkező döntő kihívásoknak megfelelhessenek és le tudják azokat győzni. E lelkesedésnek köszönhető, hogy az emberiség minden eltévelyedés után újra föl tud állni, vissza tud találni a helyes útra. Ebben az értelemben hangzott el mély, intuitív meglátásból: a szépség fogja megmenteni a világot.

A szépség a misztérium titkosírása, utalás az örökkévalóra. Meghívás az élet élvezésére és a jövőről való álmodozásra. Ezért nem tud megnyugtatni végleg a teremtett dolgok szépsége, mert fölébreszti azt a titokzatos vágyat Isten után. Kívánom nektek, Művészek, szerte a világon, hogy ösvényeitek vezessenek el a szépség azon óceánjához, ahol a csodálkozás megrészegült csodálattá és kimondhatatlan örömmé válik!

II. János Pál pápa 1999. április 4-én, Húsvét vasárnapján
A művészeknek írt levél alapján
összeállította: Riskó Mariann

Raffaello: Mária megkoronázása

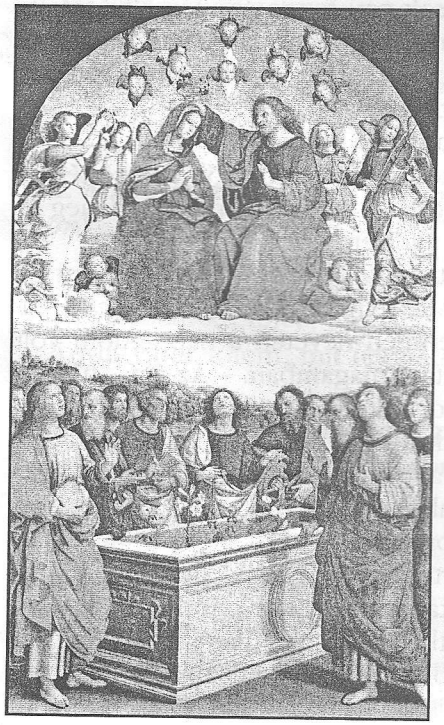

Móra Ferenc

Felhőországban

Felhőországban egyszer jártam életemben. Akkor, mikor életemben először láttam haragosnak szülémet. Az pedig akkor volt, mikor azt kérdezte tőlem:

– Ki törte el a nagyapó poharát?

Kicsike voltam még, nem tudtam, hogy ha hibát tesz az ember, be is kell vallani, az annak a rendje. Lesütött fejjel vontam vállat.

– Tudom is én. Csak úgy eltörődött a pohár.

Szülém szomorúan nézett rám, s bánatosan beszélt inkább, mint haragosan:

– Jól van, fiam, nem vallatlak én tovább, ne félj. Gyáva is vagy, dacos is vagy: nem vagy az én fiam.

Azzal betette maga után az ajtót, engem pedig most már egészen elfutott a pulykaméreg.

– Azért se én törtem el a poharat! – toppantottam dühösen, s kifutottam búsulni a kertbe. Végighevertem a deszkapadon, s fölnéztem az égre, ahol lomhán úszkáltak a csodálatos alakú felhők. Volt köztük egész olyan is, mint egy kiscsikó. Karcsú dereka, formás kis feje, ezüstsörénye.

„Hej, ha én erre rápattanhatnék – gondoltam magamban –, meg se állnék, míg a kéményünk füstje látszik. Tudom, majd sírna akkor utánam szülém." Ahogy így tűnődtem, egyszerre csak vidám nyerítést hallok a hátam mögött.

– Mit parancsolsz, lelkem kis gazdám? Repüljek-e vagy szálljak? Keletnek-e vagy nyugatnak? Úgy-e, mint az ólommadár, vagy úgy, mint a haragos szélvész?

Hátranézek: hát, uramfia, ott toporzékol a felhőcsikó. Karcsú dereka, formás kis feje, ezüstsörénye. Ki se csodálkozhattam még magam rajta, már akkor ott ültem az arannyal futtatott nyeregben. Be se fordulhattam a konyhára útravalóért: mire eszembe jutott, akkorra fent lebegtünk a felhők csodavilágában. Ahogy letekintettem, akkorának tetszett az egész föld, mint egy szilvásgombóc. Bezzeg elpityeredtem most, hogy a házunkat nem találtam meg rajta.

– Ne gondolj most avval – nyerített a felhőcsikó –, nézd meg inkább ezt a tündérpalotát.

Láttam én azt már a földről is sokszor, de sose gondoltam, hogy ilyen szép. Csupa kristály a küszöbe, csillog-villog a fala, mint a szivárvány, tündöklik, ragyog az aranyos teteje.

– Forduljunk be, táltos lovam, ebbe a mesebeli tündérpalotába! Hátha megkínálnak a tündérek egy kis marcipánnal.

Hát mire ezt kimondtam, híre-hamva se volt a palotának. Elfújta a szél, mint a pelyhet, hanem hozott helyette egész nyájat. Bodor bundájú, hófehér báránykák hosszú sorokban legelgettek az égi mezőkön.

– Ejnye, de szeretném őket megsimogatni! – nyújtottam ki a kezem.

Erre egyszerre szanaszét riadtak a báránykák. Szétfoszlottak, mint a füst, elszálltak, mint a pára.

– Jobban szeretem az olyan báránykákat, amilyenek mifelénk ugrándoznak a gyepen – mondtam elszomorodva.

– Sebaj, kis gazdám – vigasztalt a felhőcsikó –, kapaszkodj inkább ennek a nyulacskának a fülébe, amelyik itt hányja előttünk a cigánykereket.

Hát abba lehetett volna, mert a nagy hamvas nyúlnak akkora füle volt, mint a malomvitorla. De ahogy utánakaptam, úgy eltűnt egy fának a koronájában, hogy pápaszemmel se lehetett volna megtalálni.

– Ejnye – csodálkoztam el –, minálunk nem szoktak a nyulak fára mászni.

– Hja, gazdikám, azok nem is felhőnyulak ám! Hát ilyen fák vannak-e tifelétek, mint ez a felhőfa?

Bizony olyanok nincsenek, mert ez akkora fa volt, hogy a koronája beborította a fél eget. S az volt benne a legcsodálatosabb, hogy a tömérdek dereka is egyre hajladozott, pedig szél se fújt. Gyémántalmák csillogtak-villogtak az ágain, s úgy csörömpöltek, mint a jégeső.

– De már ebből viszünk szülémnek egy össze-maréknyit – kapaszkodtam feléje. De csak a semmibe markoltam bele. Eltűnt a fa, mintha ott se lett volna.

No, meg is eredt már a könnyem.

– Nagyon nemszeretem-ország ez a felhőország, lovacskám. Semminek sincs percnyi megállása, még az ennivaló is elszalad az ember szája elől.

– No, megállj, mutatok én neked olyant is, ami nem szalad el – toppantott a felhőcsikó, s hipphopp, egyszerre csak egy rettenetes oroszlán tátotta ránk a száját. Fakó sörényét, ahogy fölborzolta, reszkettem, mint a kocsonya, hát még mikor elbődült a szörnyű vadállat:

– Ki törte el a nagyapó poharát?!

Még a felhőcsikó is megijedt ettől az üvöltéstől. Nagyot ugrott, s úgy ledobott magáról, hogy meg se álltam, míg a pad alá nem estem.

Hirtelen kinyitottam a szemem, és fölnéztem az égre. Nem volt ott se felhőoroszlán, se felhőcsikó, a sima kék égen derülten nevetett a nap. „Álom volt az egész – gondoltam magamban. – Az ám – tűnődtem –, de hát akkor mitől sajog úgy a vállam?"

Az lett biz annak a vége, hogy szépen leveregettem a ruhámról a port, s akármilyen csúfolódva nevettek a galambok a dúcban, alázatosan sompolyogtam be a tornácra.

– Szülém, én törtem el a nagyapó poharát.

Mire egy nagy karaj mézes kenyérrel megint visszamentem a kertbe, akkorára újra ott lebegett az égen egy csikó formájú felhő. De biz én azóta se kívántam felhőparipán nyargalódzni.

A Bibliai vetélkedő kérdései

Kérdések János evangéliumából

1. Olvasd össze helyes sorrendben a betűket!

S	O	G	Á	L	I	V
S	V	G	E	M	T	I
Á	I	G	Á	L	R	Z
G	L	B	T	I	E	A
A	Á	A	T	V	B	G
K	G	J	Ö	A	M	I
I	O	S	Í	T	E	Z
M	I	N	D	E	N	A

2. Rakd sorrendbe!

1. Nem ő volt a világosság.
2. Mi mindnyájan az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre halmozva.
3. Az Ige testé lett és közöttünk lakott.

3. Ki mondta kinek?

1. Mielőtt Fülöp hívott volna téged, láttalak, amikor a fügefa alatt voltál.
2. Milyen csodajelet mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?
3. Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki felülről nem születik, nem láthatja meg Isten országát.

4. Mit mondott Jézus az anyjának a kánai menyegzőn?

1. Ha ezt szeretnéd, megteszem.
2. Mi közünk ehhez, asszony?
3. Mit vársz tőlem, mit tegyek?

5. Kinek a szájából hangzottak el ezek a szavak: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem."

1. Lázár
2. Jézus
3. Keresztelő János

Az előző számunkban megjelent keresztrejtvény helyes megfejtése: „Nem azért élünk, hogy együnk, hanem azért együnk, hogy éljünk."

A válasz az újságban van helyes megfejtése (2005/2. sz.)

1. Mi az élet újjászületésének, a termékenységnek a legősibb jelképe? *(A tojás)*
2. Mikor került megrendezésre Margaritha nővér karizmatikus lelkigyakorlata? *(Április 18-22.)*
3. Ki volt Lúcia nővér, és mikor halt meg? *(Ő volt az utolsó fatimai látnok, aki február 13-án hunyt el.)*
4. Milyen programmal bővültek a tavalyi évtől a korláthelmeciek hagyományai? *(A korláthelmeci ifjúsági keresztúttal.)*
5. A közelmúltban az ungvári egyházközségben milyen év vette kezdetét? *(Missziós év)*
6. Hányszor van a Bibliában leírva, hogy örüljetek, örvendezzetek? *(800-szor)*
7. Melyik az a madár, amelyik, ha kell, csőrével áttöri saját mellét, hogy vérével táplálhassa kicsinyeit? *(A pelikán)*
8. Paolai Szent Ferenc születését, idősödő szülei, ki közbenjárásának tulajdonították? *(Assisi Szent Ferenc közbenjárásának)*
9. Ki tartott előadást Munkácson Derűvel a túlélésért címmel? *(Olofsson Placid bencés szerzetes)*
10. Miből készült a szegény ember pászkája? *(Fából)*

A válasz az újságban van kérdései

1. Hány csapat indult a nagyobb korosztályban a hittanverseny döntőjén?
2. Orosz István atya milyen témában tartott lelkigyakorlatot a benei és dédai fiataloknak?
3. Ha a művészetről van szó, minek a témája kikerülhetetlen?
4. Ki tartott április 19-e és 23-a között karizmatikus lelkigyakorlatot Técsőn?
5. Mikor és hol született Joseph Ratzinger, XVI. Benedek pápa?
6. Honnan indították el húsvétvasárnap azt a feltámadási jelképet, amely végigjárja a Kárpát-medence magyarlakta vidékeit?
7. Mi volt a X. Munkácsi Ifjúsági Találkozó mottója?
8. Hová vezet valószínűleg XVI. Benedek pápa első nemzetközi útja?
9. Mire ajánlották fel a május 8-án megrendezett Jótékonysági koncert bevételét?
10. Hány ajándékot kapunk a bérmálkozásban?

A rejtvények megfejtéseit 2005. június 14-ig kérjük beküldeni a szerkesztőség címére!

HUMOR

– Jól van, Peti! – dicséri csemetéjét az anyuka. – Ma végre vidáman jöttél haza az iskolából. Talán megszeretted?

– Anyu, te már megint nem érted a dolgokat! Más iskolába indulni, és más hazajönni onnan...

– Apu, miért vagy olyan bánatos?
– Az előbb olvastam egy nagyon szomorú könyvet.
– És mi volt az?
– A bankkönyvem.

A tömegben egy kislány elveszíti a mamáját. Meglát egy rendőrt, bátran eléje áll, és megkérdi:

– Rendőr bácsi, nem látott errefelé egy nénit nélkülem?

– Pistike, mondj egy gyűjtőnevet!
– Kuka.

– Móricka, te miért ültél a hátsó padba?

– Azért, mert elöl négyen szorongtunk, hátul meg csak hárman ültek a barátaim.

Orvos: Gratulálok a bátorságához! Az operációt hősiesen állta, de a műtét előtt nagyon nyugtalan volt, dulakodott a nővérekkel, kiabált...
Beteg: Ne csodálkozzon rajta, doktor úr, hiszen én csak az ablakot jöttem megtisztítani...

Az orvos két óvodás kisfiával sétál. Amikor egy templomhoz érnek, a kisebbik megkérdezi:

– Ez mi?

– Ez egy templom – világosítja fel a bátyja.

– Mi az a templom?

– A jó Isten háza.

Öcsi elcsodálkozik:

– Hát a jó Isten nem az égben lakik?

Bátyja hamar megtalálja a választ:

– Ott lakik, de itt rendel.

A gyerekek hosszú sora várakozik első gyónásra. A plébános figyelmesen végzi a gyóntatást. Az első gyermek többek között ezt gyónja:
– A tökmagot a vízbe dobtam.
A második is ugyanezt gyónja, a harmadik is, a negyedik is és így tovább. Amikor az utolsóra kerül a sor, a plébános már mosolyogva mondja:
– No, kisfiam, te is tökmagot dobtál a vízbe?
– Nem, plébános bácsi. Én vagyok a Tökmag.

A professzor ki akarja rúgni a vizsgán a felkészületlen vizsgázót.

– Tanár úr, lágyuljon meg a szíve, engedjen át! – kérleli a vizsgázó.

– Én nem a szívemmel gondolkodom, hanem az agyammal!

– Jó! Akkor lágyuljon meg az agya!

Az ötvenes években a nagy gyár titkárságán megszólal a telefon:
– Interurbán, Pápa!
A titkárnő izgalomba jön:
– Hogyan? Orbán pápa?

– Megcsípett egy darázs, most mit csináljak?

– Kend be olajjal!

– Nem lehet, már elrepült.

Stewardess az utashoz:
– Uram, kér vacsorát?
– Miből lehet választani?
– Igen vagy nem.

– Hogy hívják a bárányból?

– Juhéjj!!

– Milyen a klónozott szellem?
– Kísértetiesen hasonlít.

Egy kétségbeesett páciens a pszichiáterhez:

– Akárhová is megyek, magamat magammal kell vinnem. És ez elront mindent.

Mit mondott a hangya az elefántnak, amikor Noé sorba állította őket a bárka előtt?
– Ne lökdöss!

A rendőr este egy kislányt talál az utcán. Megkérdi tőle:

– Hogy hívnak, kicsikém?

– Krisztinek.

– És mi a másik neved?

– Krisztina.

– Jó, de az apukádat hogy hívják?

– Papa.

A rendőr megvakrja a fejét, és tovább faggatózik:

– Hol laksz?

– A mamánál.

– És ő hol lakik?

– Nálunk.

– Jó, de melyik utcában?

A kislány felnéz:

– A rendőr bácsi nem tudja?

– Nem.

– Hát akkor tessék jönni, odavezetem.

Megfejtők

Keresztrejtvény

Boda Attila (Beregszász)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bodnár Alexandra (Mezőkaszony)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Cserbánics Diana (Gálocs)
Ferenc Beáta (Rát)
Kékes Valéria (Nevetlenfalu)
László Éva (Ungvár)
Molnár Máté (Tiszaásvány)
Olencsák Klára (Ungvár)
Pavlik Jolán (Munkács)
Pénzelik István (Munkács)
Román Bianka (Szürte)
Simon Anna (Munkács)
Slezák Andrea (Munkács)
Szatmári Mária (Barkaszó)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)

A helyes megfejtést beküldők közül *Bodnár Alexandra* mezőkaszonyi olvasónk nyert könyvjutalmat.

Gratulálunk!

A válasz az újságban van

Boda Attila (Beregszász)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bodnár Alexandra (Mezőkaszony)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Ferenc Beáta (Rát)
Gergely Georgina (Muzsaly)
Imre Gyula (Téglás)
Kékes Valéria (Nevetlenfalu)
Kovács Ivetta (Ungvár)
Molnár Máté (Tiszaásvány)
Olencsák Klára (Ungvár)
Pénzelik István (Munkács)
Román Bianka (Szürte)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Szatmári Mária (Barkaszó)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)

Könyvjutalomban *Gergely Georgina* muzsalyi olvasónk részesült.

Gratulálunk!